

ROY HESSION

Autori i librit më të shitur *Calvary Road (Ruga e Kalvarit)*

FAKTORËT E HARRUAR

TË MËKATIT SEKSUAL

Një ndihmë për pendim
më të thellë

Pornografia, epshi, tradhtia bashkëshortore dhe mëkate të tjera seksuale janë të shfrenuara në shoqërinë tonë, dhe madje janë bërë problem për shumë besimtarë.

Pse kisha duket sikur ngurron për t'u shërbyer atyre që janë zënë në lakun e mëkatit seksual? Pse fitorja mbi këto mëkate duket kaq e paarritshme?

Po sikur të ketë faktorë në çështjen e mëkatit seksual, për të cilët thjesht kemi harruar të japim llogari? Po sikur të ketë të tjera çështje më të thella të përfshira aty?

Bashkoku me Roy Hession, ndërsa ai zbulon këta faktorë dhe ndërsa drejton besimtarin ngurrues drejt pendimit më të thellë dhe lirisë së plotë nga mëkati.

“Roy Hession plagos shpirtin e një mëkatari seksual, vetëm që ta shërojë zemrën e tij dhe ta çojë atë të përgjigjja për të gjitha shtrëngesat dhe sëmundjet tona – te kryqi.”

– një besimtar i rënë dhe i restauruar

Roy Hession, një ungjilltar i suksesshëm, i cili e dinte që kishte humbur fuqinë e Frymës së Shenjtë në jetën e tij. Kjo ishte një ndjenjë e tmerrshme, ndërsa drejtonte fushatat e tij ungjillëzuese. Në 1947 u takua me drejtues të Kishës Afrikanolindore, që në atë kohë po përjetonte një rizgim të vrullshëm dhe kështu ai kuptoi nevojën e tij të thellë personale. Ndërsa erdhi i përlulur te kryqi, për të sikur kishte rinisur jeta e krishterë. Parimet që Perëndia i tregoi u botuan fillimisht më 1950 si libri *The Calvary Road (Rruga e Kalvarit)*, i botuar në mbi 70 gjuhë të ndryshme.

ISBN: 978-9928-295-52-1

9 789928 295521

ROY HESSION

Autori i librit më të shitur *Calvary Road (Rruga e Kalvarit)*

FAKTORËT E HARRUAR TË MËKATIT SEKSUAL

Një ndihmë për pendim
më të thellë

DM
EAST

eBooks for download
east.om.org/ebooks

Originally published in English under the title
Forgotten Factors of Sexual Sin: An Aid to Deeper Repentance by Roy
Hession
Copyright © 1967 by Roy Hession Book Trust

Titulli në original: *Forgotten Factors of Sexual Sin: An Aid to Deeper
Repentance*
Autori: Roy Hession

© 2020 by Roy Hession Trust for the Albanian edition.
Translated by permission. All rights reserved.

Të drejtat e rezervuara

Përktheu: Vilma Dina
Redaktoi: Enkeleda Hebibasi
Arti grafik i kopertinës: OM EAST
Përshtatja e faqesjes në gjuhën shqipe: OM EAST

Të gjitha citimet biblike, nëse nuk thuhet ndryshe, janë marrë nga Bibla,
Diodati i Ri (1991-1994), përdorur me leje nga Albanian Bible Society (A.B.S.)

ISBN 978-9928-295-52-1
Shtypur në shtypshkronjën “Vision Printing shpk”, Tiranë 2020
Tirazhi: 1000

PASQYRA E LËNDËS

Parathënie	5
<i>Një</i>	
Titull i çuditshëm?	7
<i>Dy</i>	
Faktorët e harruar	11
<i>Tre</i>	
Faktorët e harruar në tradhti bashkëshortore.	15
<i>Katër</i>	
Faktori i harruar në kurvërim	23
<i>Pesë</i>	
Faktori i harruar i dyfytërsisë së shumëfishtë	29
<i>Gjashtë</i>	
Faktorët e harruar në homoseksualitet	35
<i>Shtatë</i>	
Çnderimi ndaj trupit të vet	45
<i>Tetë</i>	
E keqja e vajtueshme kundër Perëndisë	49

<i>Nëntë</i>	
Hir madhështor, lëmsh i zgjidhur	57
<i>Dhjetë</i>	
Pendim më i thellë	69
<i>Njëmbëdhjetë</i>	
Ti duhet të falësh	77
<i>Dymbëdhjetë</i>	
Divorci apo kryqi	85
<i>Trembëdhjetë</i>	
“Mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju”	91

Parathënie

Nëntitulli i këtij libri, “Një ndihmë për pendim më të thellë”, është për t’u marrë seriozisht, në mënyrë që të arrihet qëllimi i të shkruarit nga miku im i dashur, Roy Hession. Pas pesëmbëdhjetë a njëzet vitesh zbutjeje nga ndikimi i botës në kishë, përfshirë këtu dhe deklaratën e një peshkopi anglikan se tradhtia bashkëshortore në një novelë të caktuar ishte një “lloj bashkësie e shenjtë”, nuk ka gjasa që kjo thirrje për pendim më të thellë në këtë fushë të jetës të na duket e rehatshme.

Adhurimi i Erosit karakterizon botën perëndimore po aq sa kulti i tij paralel në Efes në ditët e Shën Palit. Standardet e Perëndisë janë po të njëjtat, si dje ashtu dhe sot, por siç theksohet në këtë libër i njëjtë është dhe hiri i Tij.

Kapitulli 7 thotë: “Kisha në Korint ishte një kishë me kurvarë, kurorëshkelës, homoseksualë, hajdutë dhe pijanecë të kthyer dhe të çliruar. Ç’të keqe ka këtu? Kështu duhet të jetë kisha: një tufë mëkatarësh të shpëtuar me anë të hirit të Perëndisë!”

Kështu madhërohet hiri i Perëndisë nga autori, dhe, ndërsa ai na merr më thellë drejt natyrës së mëkatit, ne kuptojmë se asnjëri prej nesh nuk është i pafaj, ndaj çdonjëri është kandidat për të marrë hirin e Perëndisë, që vjen te ne përmes vdekjes dhe ringjalljes së Zotit Jezu Krisht.

Nëse libri arrin të na çojë drejt një pendimi më të thellë, do të na aftësojë gjithashtu që ta njohim dhe të kënaqemi me hirin e Perëndisë në një mënyrë të re dhe më të thellë.

Eddy Stride
Rektor në Kishën e Krishtit,
Spitalfields, Londër
Angli

Një

Titull i çuditshëm?

ASNJË MËKAT nuk shkakton kaq shumë keqardhje dhe turp, kaq shumë komplikime të trishta, si personale ashtu dhe sociale, sa mëkati seksual. Gjatë 40 viteve udhëtime përçark gjithë ishujve britanikë, në SH.B.A dhe vende të tjera duke shërbyer me Ungjillin, jam ndeshur me shumë situata me një nevojë të madhe, dhimbje dhe hutim si rrjedhojë e atij që unë e kam quajtur në titullin e këtij libri: mëkati seksual. Këto situata kanë qenë të shumta kudo, ndonjëherë brenda vetë kishës, ose mes besimtarëve të rinj, të cilët ende nuk janë shkëputur nga disa aspekte të jetës së tyre të mëparshme, ose mes anëtarëve të hershëm të zënë rob.

Kapitulli i parë thekson kuptimin dhe qëllimin e këtij libri të vogël me nëntitullin e tij në dukje të çuditshëm në kopertinë: “Një ndihmë për pendim më të thellë”. Edhe kur shqyrtojmë problemet dhe mjerimet si pasojë e mëkatit të njeriut, ne e dimë (ose duhet ta dimë) që hiri i Perëndisë e ka përgjigjen për këto probleme. Hiri i Perëndisë është pafundësisht më i madh se mëkati i njeriut. Dikush ka thënë: “Jezusi jo vetëm kënaqet të falë rrëmujaxhiun, por dhe të shkoklavitë rrëmujën.” Kur gjërat shkojnë keq për dikë, shqetësimi i Tij i vetëm është shërimi. Ai nuk bën hetuesin e as t’i vërë fajin, por thjesht i bën secilit me radhë pyetjen që Ai i bëri paralitikut te pellgu i Betesdës kohë më parë: “A dëshiron të shërohesh?” Ai është ekspert pikërisht për shërimin nga humbjet, komplikimet dhe mjerimet e shkaktuara nga mëkati i njeriut. Nëse mund ta them ndryshe, Ai është më i miri në këtë dhe sukseset e Tij të panumërta në fushën e ripërtëritjes e bëjnë emrin e Tij të madh.

Por (një “por” e rëndësishme) përgjigjja e hirit të pamerituar të Perëndisë kushtëzohet gjithnjë nga pendimi i sinqertë i njeriut. Vetëm te vendi i pendimit njerëzit janë kandidatë të hirit të Perëndisë. Gjithsesi, sot pendimi është bërë pjesa e humbur e ungjillit. Njerëzit nuk dinë si të pendohen. Edhe mes të krishterëve thirrja për pendim është e huaj për veshët e tyre, sidomos kur u drejtohet *atyre*, dhe jo vetëm atyre që nuk kanë veshë për të dëgjuar. Për më tepër, ata nuk dinë se për çfarë të pendohen, veçanërisht për sa i përket sjelljes së keqe seksuale dhe situatave të krijuara prej saj. Shumë shpesh ata nuk e dallojnë dot thelbin e të keqes që kanë bërë. Edhe nëse pendohen, mund të thotë se po pendohen për gjërat e gabuara. Faktorët e këtyre sjelljeve të këqija, me të cilat një Perëndi i moralshëm duhet të merret pashmagshmërisht, janë harruar. Për shkak se *aty* nuk ka pasur pendim në nivelin që i pëlqen Perëndisë, nuk përjetohet përgjigjja e plotë e hirit të Tij dhe shërimi i mrekullueshëm që Ai mund t’u kishte dhënë, nuk është kurrë i tyre.

Pikërisht për të theksuar këta faktorë të harruar janë shkruar këto faqe, me shpresën se, nën bindjen e Frymës së Shenjtë, disa do të jenë në gjendje të përulin veten dhe të pendohen për ato gabime themelore që kanë kryer, që si rrjedhojë e pendimit të mund të shijojnë sa i ëmbël është hiri i Perëndisë për mëkatarët. Ky hir, jo vetëm fal mëkatarët por transformon një enë të thyer, si atë ashtu edhe situatën, që ky person të ketë pafund arsye të këndojë:

*Kush tjetër fal si Ti o Perëndi,
Kush tjetër ka hir pa masë e falas?*

Nëse qëllimi i këtij libri është të jetë “një ndihmë për pendim më të thellë”, siç sugjeron dhe nëntitulli, është vetëm për të ofruar ndihmë dhe inkurajim për mëkatarin, ashtu si apostulli Pal e quan “ngushëllim të përjetshëm dhe shpresë e mirë me anë të hirit”.¹

1 2 e Thesalonikasve 2:16

E kuptoj që për çështjet e sjelljeve seksuale gati të gjithë e konsiderojnë veten ekspertë! Ditët e sotme është transmetuar kaq shumë mbi këtë subjekt, saqë shumë njerëz kanë ide të mirëmenduara mbi këtë subjekt, ndaj dhe disa mund t'i lexojnë këta kapituj me sy dyshues. Por, këta janë shkruar për ata që kanë nevojë të dëshpëruar, si një litar shpëtimi që u zgjatet atyre ndërsa përballen me dallgët. Nëse mendoni se qasja ndaj këtyre problemeve është ca si e thjeshtë dhe nuk merr parasysh mendimin modern mbi këtë subjekt, më pëlqen të mendoj se është si rrjedhojë e thjeshtësisë së Biblës në vetvete, duke quajtur mëkatin mëkat, pa e mbrojtur, por duke i ofruar çdo të penduari hirin e bollshëm të Perëndisë që mbulon të gjitha dështimet e tij dhe e shpengon nga të gjitha telashet e tij.

Këta kapituj nuk kanë parësore dhënien e një këshille të mirë dhe sugjerimin e udhëzimeve për sjelljen e njerëzve që të parandalohet kryerja e së keqes dhe e dëmeve të mëdha. Përkundrazi, ata supozojnë se e keqja është kryer, dëmi po ashtu, dhe që është shumë vonë për këshillë të mirë. Pyetja qëndron: A ekziston ndonjë lajm i mirë që mund t'u jepet njerëzve në një gjendje të tillë? Përgjigjja është po, një mijë herë po.

Dy

Faktorët e harruar

SOT shoqëria jonë është aq e fiksuar pas seksit, sa që nëse mendon për një sjellje të gabuar seksuale, duket sikur mendon vetëm në termat e një akti seksual të paligjshëm në vetvete: epshi, papastërtia, pasioni i shfrenuar dhe përdorimi pervers i tij. Nëse këto janë gabimet kryesore të sjelljes së keqe seksuale, atëherë është e thjeshtë për njerëzit që të justifikojnë veten dhe të shmangin bindjen e Frymës së Shenjtë. “Sigurisht,” thonë ata, “është diçka thjesht biologjike, krejt e natyrshme. Nga ana e shoqërisë është plotësisht arbitrare, madje dhe nga ana e Perëndisë, të vënë kufirin dhe të thonë që para filan date ky veprim ka qenë i gabuar, dhe pas filan date është i drejtë. Çfarë u bë, mund të jetë epshore, por nuk është më pak e natyrshme.” Nëse mëkati kryesor i një sjelljeje të tillë të keqe është epshi dhe papastërtia e aktit në vetvete, është e thjeshtë që njerëzit të argumentojnë kështu.

Është e çuditshme, por ky është aspekti i fundit për të cilin Bibla, shprehja e vetme e mendjes së Perëndisë mbi këtë subjekt, shqetësohet më pak. Mos u gaboni, pa dyshim që Bibla e dënon sjelljen e keqe seksuale si pasojë e lakmisë dhe papastërtisë së saj. Fakti që versioni zyrtar i Biblës i përshkruan këto mëkate në gjuhë të vjetër, ka hequr kuptimin e tyre për mendjen moderne. Kurvëri, shkelje kurore, zhburrërim, homoseksualë, ndyrësi, shturje, pasione, dëshira të këqija janë fjalët që përdoren. Por, çfarë kuptimi kanë ato për folësit modernë? Sapo i ndryshojmë këto fjalë me ato ekuivalente në ditët e sotme: shturje, imoralitet, i pabesë, prostitucion, homoseksual, masturbim, lezbik, imagjinata epshore,

dëfrime në materiale pornografike, etj., të gjithë e kuptojmë se për çfarë po flet Bibla. Është për t'u habitur sa shumë flet për këto gjëra. Nuk pati një nga letrat e Palit që t'u drejtohej të krishterëve, përfshirë dhe ty, në të cilat ai të mos fliste për to dhe për ata që i kryenin këto gjëra. Kur e dëgjojmë të thotë: “për këto gjëra zemërimi i Perëndisë vjen përmbi bijtë e mosbindjes”¹ dhe sërish “për të cilat po ju paralajmëroj, sikurse ju thashë edhe më parë, se ata që i bëjnë këto gjëra nuk do ta trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë”,² nuk ka asnjë dyshim që Bibla i dënon këto gjëra për lakminë, ndyrësinë dhe prirjen kundër natyrës së tyre.

Megjithatë, e përsëris, ky është aspekti që Bibla duket se është më pak e shqetësuar për të. Ajo flet për aspektet fizike të seksit, si të drejtat ashtu dhe të gabuarat, pa asnjë dobësi apo tronditje. Edhe pse asgjë nuk është e fshehur në regjistrat e saj, është shumë e vështirë madje dhe për lexuesin më lakmitar të përjetojë kënaqësi nga gjërat për të cilat flitet aty, kryesisht sepse nuk është kjo arsyeja pse janë shkruar, gjë që nuk mund të thuhet për librat e shumtë që botohen sot, edhe kur pretendojnë se janë letërsi e shkëlqyer. Të gjitha rastet e përmendura në Shkrime për seksin, edhe në format më të degradura të tij, janë të pastra; dhe për më tepër shkojnë deri në thellësi të çështjes. Perëndia po kërkon gabime më të mëdha pas këtyre gjërave, ku njerëzit janë plotësisht fajtorë dhe pa justifikim, ku fyerja shihet kundër parimeve morale të përjetshme, të cilat janë pjesë e vetë natyrës së Perëndisë dhe janë gdhendur në ndërgjegjjen e natyrës njerëzore. Po flasim për një fushë ku sjellja e keqe seksuale nuk ndryshon aspak nga sjellje të tjera të këqija. Mëkati ka në qendër veten, është i pavarur nga Perëndia dhe kështu ndodh gjithmonë. Vetëm thelbi parësor mbi të cilin vepron mëkati ndryshon gjithçka. Për dikë, ky mund të jetë dëshira seksuale, për dikë tjetër mund të jetë dëshira për të qenë i pari i vendit. Shkalla e shfrenimit të një njeriu, në

1 Kolosianëve 3:6

2 Galatasve 5:21

thelbin e tij të veçantë në kundërshtim me vullnetin e njohur të Perëndisë, përcakton shkallën e mëkatit të tij. Si rrjedhim Perëndia këmbëngul të gjykojë sjelljet e këqija seksuale me të njëjtat parime që Ai gjykon sjelljet e tjera të gabuara dhe me të drejtë kjo e bën gjykimin e tij kaq të mrekullueshëm për ne.

Faktorët përcaktues të thelbit të sjelljes së keqe seksuale janë lënë krejt në harresë. Kur burra e gra kërkojnë të pendohen për mëkatet e tyre dikur gjatë krizave, ata rrallë kalojnë në rrëfimin e lakmisë dhe ndyrësisë së tyre. Gjithsesi, Perëndia dëshiron të shkojë akoma më thellë, aty ku ata janë edhe më fajtorë, si në rastin e të keqes që i shkaktohet dikujt përmes sjelljes së keqe seksuale, te dyfytërsitë e shumëfishta të përfshira vazhdimisht në të tilla fatkeqësi, te çnderimi që personi i bën trupit të vet përmes abuzimit të forcës së tij dhe mbi të gjitha te të këqijat e kryera kundër një Perëndie të dashur. Këta janë disa nga faktorët e harruar që aq rrallë i dëgjojmë të rrëfihen. Ata që pohojnë se janë penduar, nëse bëjnë një shqyrtim më të thellë, mund të shohin se kurrë nuk janë përballur me aspektet më fajtoresh të veprave të tyre. Për këtë arsye nuk kanë përjetuar kurrë përgjigjen e plotë të hirit të Perëndisë. Ndonjëherë, kur dikush kthehet te Krishti dhe e pranon Atë si Shpëtimtarin e tij, duket se i mungon përjetesa personale e hirit të Perëndisë. Dëshmia e tij është disi jo si dëshmia e një mëkatarit dhe nuk duket se zotëron gëzimin që një mëkatar ka në Shpëtimtarin e tij, i Cili fal gjithmonë. Mund të ndodhë që aty nuk ka pendim në shkallën që Perëndia dëshiron. Mund të jetë që ai nuk i ka vënë re faktorët më fajtorë të mëkatit të tij, ose ai i ka parë dhe i ka volitur që t'i harrojë ata.

Ndaj ne do të merremi në detaje me faktorët e harruar në format e ndryshme të sjelljeve të këqija seksuale. Me të vërtetë në të gjitha këto.

Tre

Faktorët e harruar në tradhti bashkëshortore

PËR ATA që duan t'i shohin, faktorët e sjelljes së keqe seksuale nuk shfaqen askund tjetër më qartë sesa në Bibël në historinë e sjelljes së keqe të mbretit David ndaj Bathshebës, bashkëshortes së njërit prej ushtarëve të tij. Arsyeja pse është kaq udhëzuese për ne është fakti që nuk është thjesht një histori veprash të ndyra të një njeriu, por një ku Perëndia vepron kundrejt saj, duke e shfaqur Vetën si Perëndia i të vërtetës dhe i gjykimit në një anë dhe në tjetrën Ai i mëshirës dhe hirit. Kjo nuk është vetëm historia e dështimit të një mbreti që në rrethana të tjera ishte i madh dhe i perëndishëm, por dhe e mënyrës se si Perëndia e ripërtëriu plotësisht dhe me lavdi këtë dështim. Kjo histori njihet në botë thjesht për ndyrësinë që shpreh, por nuk është kjo arsyeja pse është regjistruar në Bibël. Ajo është vënë aty për të shfaqur lavdinë e Perëndisë në restaurimin e një mëkatari si Davidi, duke ripërtërirë edhe situatën që ai i krijoi vetes dhe duke përdorur të gjitha disiplinat dhe ndëshkimet që pasuan për ta çuar atë drejt shtegut të shenjtëritimit dhe miqësisë me Vetën. Pra, pavarësisht interesit të pashëndetshëm që bota mund të tregojë për këtë histori, i takon predikuesit të ungjillit e drejta e parë për ta bërë këtë. Në fakt, ai është i vetmi që e kupton vërtetë.

Le ta kujtojmë shkurt pjesën e parë të historisë. Kur ushtria e tij ishte larg duke manovruar kundër disa armiqve, Davidi ishte në Jeruzalem. Ai ngrihet pas pushimit të tij të pasdites për të bërë një ecje nën freskun e mbrëmjes në tarracën e pallatit të tij. Prej aty ai sheh një grua që po lahet në vendin që e mendonte si intimiteti

i kopshtit të saj. Pasioni i Davidit u ngjall drejt saj dhe ai nisi të hetonte se kujt i përkiste. Ai mësoi se gruaja që jetonte atje ishte bashkëshortja e njërit prej ushtarëve të tij që për momentin ishte në luftë. Ai kërkoi që ajo të vinte tek ai dhe që me takimin e parë u krye shkelje kurore. Ajo kthehet në shtëpi për të vazhduar me jetën e saj, pa e ditur njeri për ngjarjen. Çështja ishte një sekret mes atyre të dyve. Shumë më tepër ndodh, por le të ndalojmë pak këtu.

Nuk ka asgjë të pazakontë deri këtu. Mjerisht, kjo gjë ndodh pafund në jetën njerëzore dhe historia nuk ngjall ndonjë interes, përveçse për atë që ka pornografinë në mendje, po të mos ishte rasti që Perëndia shihet të veprojë në lidhje me veprimin e kryer. Në kundërshtim me atë që shumë njerëz mendojnë, e vetmja gjë që e bën jetën njerëzore interesante është kur Perëndia vepron kundrejt saj. Ajo që ndodh sot, ka ndodhur përgjatë shekujve; njeriu nuk mund të jetë kurrë më larg origjinës së tij sesa kur mëkaton. Por, kur dëgjojmë që Perëndia po merret me dikë dhe me dështimet e tij, historia na zgjon interesin, sepse iu shtua një faktor i ri dhe i freskët. Nuk ka takim që ngjall më shumë interes sesa një takim me dëshmi personale. Nëse ti si lexues nuk ke qenë në një të tillë ke humbur një nga veprimtaritë më tërheqëse në kishë. Por, pse na intereson të dëgjojmë një person që thjesht tregon jetën që ka bërë, pakënaqësinë e kësaj dhe njollën e dështimeve? Po qe kjo e gjitha, do të ishte një recital i mërzitshëm që shumë herë do të ngjasonte me përvojën tonë dhe atë të të tjerëve. Po kur ky person vazhdon të tregojë se si Perëndia është kujdesur për të me hir dhe jo me gjykim, duke sjellë rezultatin më të mirë, çdo fjalë ndiqet me interesin më të gjallë dhe në fund dëgjuesi zor se përmbahet për t'i dhënë lavdi Perëndisë. Që jeta të jetë emocionuese dhe tërheqëse duhet që Perëndia të veprojë dhe të lëvizë!

Kështu është dhe me këtë ngjarje që kemi para nesh, të cilën e kemi ndërprerë në këtë pikë. Askush nuk e dinte ç'kishte bërë Davidi, por Perëndia e dinte dhe Ai do të merret me të. Nevojitet që lëvizja e Tij e parë të jetë bindja e brendshme, zbulesa e mëkatit

të vërtetë të kësaj vepre. Për njëfarë kohe nuk vjen asnjë fjalë nga lart. Davidi lihet i vetëm me mëkatën e tij në ndërgjegje. Në një nga psalmet e tij, ai na tregon se çfarë kaloi në atë kohë: “Ndërsa po heshtja, kockat e mia treteshin midis rënkimeve që kisha tërë ditën. Sepse ditë e natë dora jote rëndonte mbi mua, fuqia ime i përngjante thatësisë së verës.”¹ Edhe këtu është e dyshimtë nëse ia kishte idenë mëkatit të vërtetë që ai kishte kryer. Më në fund Perëndia dërgon tek ai Nathanin, profetin, që t’i përcillte mesazhin e Tij. Aty nuk thuhej asgjë për lakminë, papastërtinë dhe pasionin e pakontrolluar të shprehur në veprat e tij. Tregohet një histori e thjeshtë për të keqen e pashpirt që një njeri i ka bërë një tjetri dhe Nathani e tregon këtë histori sikur të kërkonte gjykimin e ligjshëm të mbretit për këtë çështje. Ai foli për një të pasur që zotëronte kope të shumta bagëtish të imta e të trasha. Jo larg prej tij jetonte një i varfër, kapitali i vetëm i të cilit, nëse mund ta quajmë kështu, ishte një qengj. Ndoshta ai donte ta mbarështonte atë, por ndërkaq ai ishte bërë kafshë shtëpiake, i dashur nga fëmijët. Një udhëtar vjen pa pritur e pa kujtuar të rrijë te i pasuri. Në mënyrë që ta argëtonte, i pasuri refuzoi “të merrte ndonjë bagëti nga kopetë e tij [që i kishte me shumicë],... por mori manarin e njeriut të varfër dhe e gatoi për njeriun që i kishte ardhur.”² Asgjë nuk krahasohet me dramën e fjalëve të Biblës në këtë pikë. Atëherë zemërimi i Davidit u rrit me të madhe kundër këtij njeriu dhe i tha Nathanit: “Ashtu siç është e vërtetë që ZOTI rron, ai që ka bërë këtë gjë meriton të vdesë! Ai do ta paguajë katërfish vlerën e manarit sepse ka bërë një gjë të tillë dhe nuk ka pasur mëshirë. Atëherë Nathani i tha Davidit: ‘Ti je ai njeri.’”³

Deri në atë çast Davidi nuk e kishte vënë re se çfarë kishte bërë vërtetë. Duke marrë gruan e njerit prej ushtarëve në radhët e tij, ai kishte bërë të njëjtën gjë si i pasuri, një vepër që i shkaktoi

---

1 Psalmi 32:3-4

2 2 e Samuelit 12:4

3 2 e Samuelit 12:5-7

zemërim. Ai, të cilit nuk i mungonin gratë e konkubinat, sipas ligjit të mbretërisë asokohe, joshi gruan e vetme të njërit prej ushtarëve të tij të thjeshtë, dhe këtë e kreu pas shpinës së tij ndërsa ai po i shërbente mbretit në terren duke i përçarë familjen dhe duke i shkatërruar lumturinë. Edhe nëse veprimi i saj nuk do të ishte zbuluar kurrë, edhe nëse nuk do të përsëritej kurrë, ishte e qartë që ajo nuk do të ndihej më kurrë njësoj kundrejt të shoqit. Dhe kush e di se për çfarë devijimesh të mëtejshme drejt gjërave të ndaluara mund t'i ishte hapur oreksi? Perëndia po e bindte Davidin jo për lakminë dhe ndyrësinë e asaj që kishte bërë, por për të keqen e pashpirt që i kishte shkaktuar një njeriu tjetër. Ky ishte një nga faktorët e harruar të Davidit në sjelljen e tij të keqe seksuale.

Kjo është pamja e asaj që Perëndia dëshiron të na tregojë dhe për të cilën duhet të pendohemi thellë, nëse duam të kemi paqe me Të: e keqja e vajtueshme që i kemi bërë njëri-tjetrit. Ka një arsye pse urdhërimi “Mos kryej tradhti bashkëshortore”⁴ nuk është grupuar në njërin nga 10 Urdhërimet e tabelës e parë, që lidhen me përgjegjësitë tona ndaj Perëndisë, por është në mesin e atyre në tabelën e dytë, që lidhen me përgjegjësitë tona ndaj njerëzve të tjerë. Urdhërimet e tabelës së parë janë përmbledhur në fjalët e Krishtit “Do ta duash Zotin, Perëndinë tënd me gjithë zemër”⁵ ndërsa ato të tabelës së dytë me fjalët “Duaje të afërmin si veten”⁶ Prandaj tradhtia bashkëshortore është një shkelje e ligjit të dashurisë për të afërmin tënd. Dikush mund të argumentojë që tradhtia e tij ndodhi për shkak të dashurisë, dashurisë për gruan, ndaj dhe nuk është thyerje e ligjit të dashurisë. Çfarëdo qoftë ndjenja për gruan, nuk është absolutisht dashuri kundrejt burrit të saj. Tradhtia bashkëshortore përfaqëson dhunimin më të pashpirt që mund të gjesh, të të drejtave, të interesave dhe ndjenjave të dikujt. Shumë shpesh rrethanat në të cilat kryhet dhe

---

4 Eksodi 20:14

5 Mateu 22:37

6 Mateu 22:39

praktikohet ajo (sepse zakonisht ajo nuk është një akt i izoluar, por i vazhdueshëm) e bëjnë këtë lloj sjelljeje shumë herë më të pështirë dhe fajtores. Fakti që urdhërimi “Mos bëj tradhti bashkëshortore”⁷ shfaqet në tabelën e dytë, jo vetëm është domethënëse, por radha e tij aty është akoma më domethënëse. Ai gjendet mes “Mos vrit” dhe “Mos vidh” dhe Perëndia e konsideron atë në të njëjten kategori. Vjedhja është shumë reale: të vjedhësh gruan e tjetrit ose burrin e tjetrës, të vjedhësh lumturinë më intime të dikujt, të shkatërrosh familjen e tjetrit.

E çuditshme, por Perëndia duket se ka interes veprues në këtë fushë të jetës dhe në një mënyrë të veçantë Ai ndihet i përfshirë kur dhunohet e drejta e një njeriu. Në fakt, Ai deklaroi se është hakmarrësi për të gjitha këto gjëra. Te Thesalonikasve Pali thotë: “që askush të mos mashtrojë ose t’ia hedhë në punë vëllait të vet në këto gjëra”⁸ (dhe konteksti e bën krejt të qartë se çështja për të cilën flitet është sjellja seksuale), “sepse Perëndia është hakmarrësi për të gjitha këto gjëra.” Sërisht te letra drejtuar Hebrejve lexojmë: “Martesa të nderohet nga të gjithë dhe shtrati martesor i papërlyer, sepse Perëndia do të gjykojë kurvarët dhe kurorëshkelësit.”⁹

Kur një person arrin të plotësojë dëshirat e tij dhe atë që duket si një lumturi e re në martesën e dytë, është e thjeshtë të harrosh çmimin e paguar për të, jo nga ai vetë por nga dikush tjetër. Dikush tjetër ka paguar çmimin e humbjes së shokut/shoqes së jetës. Dikush tjetër ka derdhur lotë gjithë natën. Dikujt tjetri iu grabit lumturia. Dikujt tjetri iu shkatërrua familja. Dikush tjetër është lënë i vetmuar, të stërmundohet vetëm. Fëmijë janë lënë pa baba, pa nënë. Është e thjeshtë të harrosh të keqen e tmerrshme që dikush tjetër ka vuajtur, ndërsa ne shijojmë dashurinë tonë të re. Por Perëndia nuk harron. Përgjatë viteve Ai vazhdon të thojë

7 Mateu 19:18

8 1 e Thesalonikasve 4:6

9 Hebrejve 13:4

atë që i tha Kainit: “Zëri i gjakut të vëllait tënd [ose motrës tënde] më vëngon nga toka.”¹⁰ Një njeri i tillë nuk do të njohë kurrë paqe me Perëndinë derisa të pendohet thellë nga këto të këqija të kryera ndaj tjetrit. Vjen koha për këta njerëz, si për çdokënd, kur ai/ajo do të ketë nevojë të dëshpërueshme për Perëndinë dhe për ndihmën që Ai mund të japë, por nuk do ta gjejnë Atë, për sa kohë këto mëkate qëndrojnë të papenduara dhe si rrjedhojë të pafalura nga Ai.

Pa dyshim, të gjitha këto situata ndërlikohen nga arsytetime që verbojnë çdo pjesëmarrës ndaj të keqes së tij mu në thelb të çështjes. Shumë shpesh thuhet se ai ose ajo nuk ka qenë kurrë i lumtur me partnerin e tij/partnerin e saj; ata kishin një jetë qeni; jeta ishte e padurueshme. Sa e thjeshtë është që këta faktorë të hiperbolizohen për të justifikuar atë që është kryer! Edhe kur këto gjëra janë të vërteta (dhe sigurisht që të palumtur ka plot), ata ishin të kënaqur ta mbanin lidhjen dhe të përpiqeshin t’ia dilnin e ta bënin këtë pafund, derisa një palë tjetër për të cilën ka tërheqje të veçantë, hyn në skenë. Asnjë e keqe nuk do të kryhej nëse kjo palë nuk do të jepte pëlqimin e vet. Në shumicën e rasteve, arsyeja e vërtetë e ndarjeve në familje nuk është pamundësia e partnerit të parë por dëshirimi i të dytit. Por, edhe ku ka trishtim të pamohueshëm në një marrëdhënie, nuk ka justifikim për palën e tretë që të vjedhë atë që i përket një tjetri. Dikush mund të neglizhojë makinën e tij, mund të mos e pastrojë kurrë dhe ajo degradon, por ky nuk është kusht që dikush ta përvetësojë atë në mënyrë që të kujdeset më mirë për të. Nëse ende përpiqemi të justifikojmë tradhtinë bashkëshortore, guri i provës është të pyesim veten: a ndihet burri apo gruaja tjetër sikur i kemi bërë nder duke e çliruar nga partnerja e tij/partneri i saj dhe po shijojmë joshjet e tij/saj? Pavarësisht faktit që ky partneritet mund të mos ketë qenë i lumtur, kur ndodh diçka e tillë, bashkëshorti ose bashkëshortja ndihen gjithmonë të zemëruar kundër atij që e kreu këtë, sepse

janë shkelur të drejtat e tij/saj. Në shumë raste ndodh më shumë se kaq; ngrihet një pështjellim hidhërimi dhe trishtimi.

Mendoj se në veçanti gratë, duhet të ndihmohen të shohin të keqen nën dritën e asaj që kanë kryer kundër një gruaje tjetër. Shumë shpesh, arsytetimeve të zakonshme u shtohet një pështjellim ndjenjash të përziera dhe i bën të verbra ndaj fakteve që sheh Perëndia. Shumë shpesh motivi i keqardhjes përforcohet te një grua, kur dëgjon historinë e palumtur që një burrë po i tregon. Ajo nis të mendojë se mund t'i japë këtij personi atë që gruaja e tij nuk ia jep. Madje ajo mund ta bindë veten se ky është një akt fisnik për të cilin ajo duhet të përballojë me kurajo edhe censurën e familjes së vet. Shumë shpesh ka krenari kur ajo ndien se po arrin një sukses duke kënaqur një burrë aty ku gruaja e tij ka dështuar. E gjithë kjo bën që ajo të mos jetë në gjendje të shohë se Perëndia gjithmonë shikon të keqen e mjerueshme të kryer ndaj gruas tjetër. Edhe kur një shkelëse e tillë pranon Jezu Krishtin si Shpëtimtar, ndonjëherë është e dyshimtë se sa shumë ajo është penduar për pjesën e saj në këtë çështje dhe si rrjedhojë sa shumë e njeh ajo shërimin dhe ripërtëritjen e plotë të hirit të Perëndisë.

Di një situatë ku burri ra pre i tërhequr pas një gruaje tjetër dhe nuk i qëndroi besnik gruas së tij. Gruaja e tij e divorcoi dhe ai u martua me tjetrën. Vite më pas të tre u kthyen në besim dhe pranuan Jezu Krishtin si Shpëtimtarin e tyre. Tani, burri është në siklet për shkak të situatës, por gruaja e tij e dytë është mjaft e kënaqur që gjërat të qëndrojnë siç janë dhe nuk shikon arsye për t'u shqetësuar. Nuk e njoh nga afër situatën, por nuk mund të mos pyes nëse gruaja e dytë mendon ndonjëherë që një grua tjetër po jeton vetëm me qira, duke punuar për të mbajtur veten pa shoqërinë e atij që ishte dikur i çmuar për të, vetëm sepse ajo i vodhi bashkëshortin dhe kështu shkatërroi atë familje. Pa dyshim që ajo e rrëfen të keqen e lakmisë së shoqërimit të saj të parë me burrin dhe pranon se ishte gabim që ata iu dhanë dëshirave të vetes, por ky është faktori më pak i rëndësishëm këtu. Pyetja

është nëse ajo e ka përlur ndonjëherë veten para Perëndisë për të rrëfyer të keqen e kryer ndaj gruas tjetër si mëkat para Tij, nëse ajo ka shkuar ndonjëherë t'ia rrëfejë gruas tjetër dhe të lutet për faljen e saj e të pyesë nëse mund të bëjë diçka për ta ndrequr atë.

Kur një incident i tillë përshkruhet kështu, menjëherë nisim të bëjmë pyetje që mendojmë se janë praktike, veçanërisht nëse jemi të përfshirë në situata të tilla. Çfarë duhet të bëj për ta ndrequr? A duhet të heq dorë nga ai me të cilin po jetoj? Po me fëmijët ç'do të bëhet? Ose në një situatë tjetër mund të shtrojmë pyetjen: A duhet t'i them burrit tim, ose gruas sime për atë që ka ndodhur? A nuk është më mirë ta lë partnerin aktual në padije? Shumë shpesh këto pyetje bëhen para se të ketë pendim të vërtetë, para se kjo gjë të gjykohet plotësisht nga Perëndia si mëkat. Perëndia do të na thoshte: "Bëj *këtë* si fillim dhe të jesh i sigurt për faljen Time. Pas kësaj do të të tregoj se çfarë dua që të bësh për të ndrequr gjërat me tjetrin dhe kur duhet ta bësh këtë." Thelbësore është pendimi i vërtetë dhe rrëfimi para Perëndisë. Pas kësaj situata është në duart e Tij, duar që mund të bëjnë gjithçka të re. Për këtë arsye, ne duhet ta lejojmë atë të na udhëheqë tek ajo që Ai dëshiron të kthejmë dhe jo gjithmonë Ai do të dojë të na ngutë në këtë gjë. Ndonjëherë na ndihmon të dallojmë vullnetin e Perëndisë, kur kërkojmë këshillën e një të krishteri me përvojë, i cili do të jetë besnik me ne.

Katër

Faktori i harruar në kurvërim

Në KËTË kapitull më duhet të përdor fjalën e vjetër anglisht “kurvërim”, sepse nuk duket se ka një fjalë tjetër të barazvlefshme në ditët e sotme. Jo sepse nuk është fjalë e përhapur, por mendoj se sot nuk na pëlqen të përballemi me këtë fakt dhe ta quajmë me emrin e shëmtuar që ka.

Ndryshimi mes tradhtisë bashkëshortore dhe kurvërimit është se në të parën sjellja e keqe seksuale ndodh në rastin kur njëra palë është e martuar, ndërsa në të dytën asnjëra nga palët nuk është e martuar. Sipas ligjit, tradhtia është dhunim i lidhjes së ligjshme martesore, ndërsa në rastin e kurvërimit nuk ka dhunim të diçkaje ligjore. Si rrjedhojë, njerëzit e konsiderojnë kryerjen e kësaj të fundit më të lehtë se tradhtia. Në fakt, e keqja e kryer ndaj një tjetri, ajo për të cilën kemi folur, mund të argumentohet se nuk ekziston në kurvërim si në rastin e tradhtisë. Nuk ka dyshim që është një pikëpamje e njohur që këtu askush nuk po i bën keq ndonjë pale të tretë, prandaj dhe nuk ka rëndësi. Kështu, gjerësisht nuk ka pendim.

Veçanërisht këtu, nëse mendojmë vetëm për lakminë e vetë aktit, do të jetë e thjeshtë për ne të argumentojmë se në fund të fundit është e natyrshme dhe biologjike dhe se sot kodet e vjetra të moralit kanë ndryshuar. Por sërish, Perëndia dëshiron të zbulojë të keqen e vajtueshme kryer ndaj tjetrit. Pavarësisht pikëpamjes së njohur, Ai shikon këtu po aq të keqe sa në tradhti, dhe sigurisht që ai që kurvëron duhet të pendohet në çdo gjë njësoj si tradhtari, nëse do që të njohë pagën e Perëndisë.

Shohim këtu të keqen e kryer ndaj tjetrit, së pari, në faktin që një burrë ose grua e ka provokuar tjetrin për ta bërë këtë kundër ndërgjegjës së tij. Pavarësisht gjithë ideve moderne “të përparuara” mbi subjektin, pavarësisht gjithë arsyetimeve aktuale psikologjike mbi subjektin, njerëzit ende mendojnë se kjo është e keqe. Të gjitha fjalimet dhe shkrimet radikale kanë dështuar dukshëm për të hequr tutje ndërgjegjjen fajtoreshë të njeriut për kurvërimin. Dhe kur një burrë josh një vajzë, ose kur një grua epshndjellëse provokon një djalosh, ai ose ajo po e nxit tjetrin të bëjnë diçka që do t'i njoftojë nderin tjetrit. Kjo do të jetë si një plagë e infektuar në ndërgjegjjen e tij, një e fshehtë më tepër për të cilën duhet të gënjejë. Kjo mund ta çojë atë në një gjendje të tillë që të kërkojë ndihmë nga një psikiatër për të trajtuar mendjen e tij të tortuar. A nuk është kjo t'i shkaktosh të keqen e mjerueshme një miku? Nderi i një burri ose gruaje dhe ndërgjegjja e tij/e saj e mirë janë zotërimet e tij/e saj më të çmuara, baza e mirëqenies së tij/së saj mendore dhe psikologjike. Sa fajtor është personi që me ligësi ia vjedh atë!

Pastaj vjen e keqja e vajtueshme e kryer ku një burrë ose grua mund të shtyjë tjetrin në pjerrësinë e rrëshqitshme të shfrenimit dhe imoralitetit të paligjshëm seksual. Kush e di, por vajzës ose djaloshit, të shtyrë nga një person tjetër, mund t'i jepet të shijojë diçka që nuk do të ndalojë aty, një zjarr që ndizet si shenjë e degradimit moral të personit në imoralitet dhe më keq. Në sytë e Perëndisë përgjegjësia morale i takon atij që e shtyu atë të marrë tatëpjetën ose që i dha një dorë kur ai e nisi. Mos u gaboni, seksi edhe në formën e vet më të pastër dhe më të mirë është një thëngjill i ndezur dhe të luash me të është si t'i hedhësh benzinë zjarrit. Nuk duhet të justifikojmë veten me mendimin se ai me të cilin jemi përzier nuk ka marrë kurrë teposhtën. E megjithatë ne jemi përgjegjës që e kemi shtyrë të marrë tatëpjetën dhe ia kemi mundësuar që të vazhdojë në atë rrugë. Në përpjekje për t'iu shmangur përgjegjësisë, disa burra e thonë me mburrje që nuk

kanë prekur kurrë një virgjëreshë, dhe që ato me të cilat kanë shkuar, kanë rënë më parë. Ata nuk i shpëtojnë përgjegjësisë para Perëndisë. Ata duhet të mbartin pjesën e tyre të fajit që prodhoi shkelje të moralit të personit. Edhe nëse dikush tjetër duhet të mbajë përgjegjësi që e shtyu atë drejt kësaj gjëje, saqë ajo u bë një “lojë e pastër” për këtë burrë të mëvonshëm, ai duhet të pranojë përgjegjësinë e shtimit të turpmit të saj. Personi që do paqen dhe ripërtëritjen që Jezu Krishti jep, duhet të pendohet nga të gjitha kurvërimet e tij/saj sepse ka shkaktuar plagë të thella te personat me të cilët është përzier dhe Perëndia mund t'i kërkojë të shkojë t'i kërkojë falje njërit ose tjetrit për të keqen e kryer.

Ndonjëherë kurvërimi sjell gabimin mizor të shtatzënisë jashtë martese te një vajzë beqare. Kush mund të matë turpin dhe dhimbjen e një përgjegjësie të tillë gjithë jetën si te vajza ashtu dhe te prindërit e saj? E pavarësisht kësaj burri vazhdon rrugën e tij pa kujdes e pa kokëçarje, thjesht duke i bërë të njëjtën gjë një vajze tjetër. Vite më parë lexova një artikull të gjatë në një revistë amerikane për “Mamin e pamartuar”. Një pjesë e mirë e artikullit përmbante histori të treguara nga vetë vajza të tilla, që shpesh vinin nga familje të mira. Të thyhej zemra ta lexoje. Njëra tregonte se si kishte dalë një natë me një djalë dhe pa maturi e kishte ftuar atë për një kafe në apartamentin e saj. Ishte i vetmi vend ku ai e detyroi t'i jepej kërkesave të tij. Pjesën e mbetur të natës ajo e kaloi duke qarë me dënësë e hidhërim ulur në karrige, ndërsa ai shkoi të flinte në shtrat i kënaqur. Nuk mund të mos e përfytyroja dhimbjen dhe vuajtjen që ai djalosh i kishte shkaktuar jo vetëm vajzës së mjerë por edhe familjes së saj të respektuar, një dhimbje që do të zgjaste me vite. M'u duk vetja krejt i paaftë t'i llogarisja të gjitha. Kam dëguar gra budallaçka që i quajnë këto bebe “bebe dashurie”. Emri i tyre i vërtetë është “bebe epshi”. Dashuria e vërtetë e shenjtëruar nga Perëndia nuk prodhon hidhërimin që epshi prodhon gjithmonë. Edhe kur prindërit e detyrojnë çiftin të martohet, jo gjithmonë dëmi riparohet. Martesa të tilla shpesh nuk

dalin të lumtura. Shpesh dëshira e prindërve që kjo duhet të bëhet, del nga dëshira e tyre për të mos u turpëruar vetë, sesa nga meraku për të bërë më të mirën për çiftin. Jo, përgjigja e vërtetë është që ata të pendohen dhe të vijnë te kryqi i Jezusit si mëkatarë, ashtu siç duhet të bëjë çdo person që dëshiron të shpëtohet. Më pas vjen hiri dhe dashuria e Perëndisë për të tillë mëkatarë, mëkati falet, paqja me Perëndinë restaurohet, në gojën e tyre ka një dëshmi për hirin e Tij dhe nëse ata janë të gatshëm që të bëjnë atë që Ai u tregon, Ai mund të ngadhënjejë mbi të gjithë situatën dhe të sjellë shërim në atë mënyrë që i jep Atij lavdi dhe lavdërime mirënjohjeje nga zemrat e njerëzve. Di raste kur hiri i Perëndisë ka bërë pikërisht këtë dhe ka lënë pas vetëm këngë lavdërimi “Atij që na deshi dhe na lau nga mëkatet tona në gjakun e Tij, dhe na bëri mbretër dhe priftër për Perëndinë dhe Atin e Tij”.¹

Ky hir mund të arrijë dhe një person tjetër që vuan padrejtësisht në situata të tilla: fëmijën që rritet pa baba të ligjshëm, ndonjëherë edhe pa e njohur atë dhe gjithë kohës mban njollën “kopil”. Brishtësia e natyrës njerëzore është e atillë që mund të sjellë pasoja dhe madje paaftësi psikologjike të çuditshme tek ai që është rezultati i një bashkimi të jashtëligjshëm, jo vetëm në të ritë e tij por përgjatë gjithë jetës. Kam njohur njerëz që patën vështirësi të arrinin një martesë të vërtetë për shkak të pasojave psikologjike të dyshimeve të tyre për prejardhjen e tyre familjare. Ky është një tjetër faktor i harruar. Kur një burrë ose grua pendohet, ai/ajo duhet të jetë i sigurt që po pendohet thellë para Perëndisë për të keqen e kryer ndaj birit ose bijës së pafajshme.

Sigurisht që kur një fëmijë birësohet me gëzim, këto pasoja zvogëlohen shumë. Por tani që në ditët e sotme shoqëria është gjithnjë e më e gatshme të pranojë nënat e pamartuara, gjithmonë e më pak bebe jepen për birësim, sepse një numër gjithnjë e në rritje i vajzave vendosin t'i mbajnë foshnjat e tyre. Por herët

---

1 Zbulesa 1:5-6

a vonë turpi dhe boshllëku i gjithë kësaj lidhet me fëmijën dhe adoleshentin, me gjithë ndjenjën e humbjes dhe fyerjen që pason.

Nuk e them këtë që t'ja shtoj keqardhjes dhe vetakuzës së vetë përgjegjësit, por po bëj të kundërtën. Kur një mëkat me gjithë pasojat e tij sillen me pendim të thellë te Kryqi i Zotit Jezus, hiri i Perëndisë jo vetëm fshin fajin prej tij/saj, por zgjatet dhe tek ata që vuajnë padrejtësisht. “Nuk ka asgjë të vështirë për Jezusin, nuk ka asgjë që Ai nuk mund të bëjë,” kur fajtori gjendet në këmbët e Tij me pendim. Ai di si të punojë me atë jetë, duke shëruar plagët dhe duke bërë gjithçka të re për atë person. Ai mund ta bëjë një njeri të tillë ta pranojë Atë si Shpëtimtarin e vet. Nuk mbeten më dyshime për prejardhjen e tij/saj familjare, as ndjenja e humbjes. Ai/ajo ka Perëndinë si Atin e vet dhe është bërë trashëgimtar/e me Krishtin dhe pasojat e origjinës së tij/saj janë thyer në mënyrë të lavdishme.

Pesë

Faktori i harruar i dyftyrësisë së shumëfishtë

E LAMË historinë e Davidit në pikën kur ai kishte kryer tradhti bashkëshortore me Bathshebën pa njohurinë e dikujt, përveçse të Perëndisë dhe vetes. Folëm për ardhjen e Nathanit dhe e dëgjuam atë të deklaronte faktorin e mëkatit të Davidit, të cilin ai e kishte harruar, por jo Perëndia: veprën e grabitjes së gruas së njërit prej ushtarëve të tij të thjeshtë.

Por historia vazhdon. Edhe pse të vjen të qash kur ai kursen kopenë e tij për t'i marrë qengjin e vetëm të varfrit, ajo që erdhi më pas ishte për të vënë kujën. Sigurisht që po flas për vrasjen në fshehtësi të Uriahut, bashkëshortit të Bathshebës.

Kuptimi i zakonshëm i pjesës, nga ata që kanë thjesht një njohje të cekët të Shkrimit, është që Davidi e hoqi qafe bashkëshortin për t'ia marrë gruan, dhe që ai u pri nga dashuria dhe pasioni për Bathshebën. Një lexim më i kujdesshëm i historisë na qartëson se veprimi i Davidit ishte më i keq se kaq. Ai nuk veproi nga dashuria për askënd përveçse për veten e tij. Historia nuk ka as pamjen më të vogël shpenguese të një pasioni për Bathshebën që të bëhet gruaja e tij.

Faktet janë këto. Pasi shijoi momentin sekret të kënaqësisë me Bathshebën, Davidi do të kishte mbetur mjaft i kënaqur me situatën ashtu siç ishte, nëse ajo nuk do ta njoftonte më vonë që ishte shtatzënë. Uriahu nuk vinte në shtëpi prej muajsh për shkak

të luftërave dhe nëse Bathsheba do të lindte një fëmijë, sekreti do të zbulohet dhe po ashtu Davidi, mbreti. Situata ishte edhe më e rëndë, sepse ligji i Moisiut ishte shumë serioz me tradhtinë, duke dhënë dhe dënimin me vdekje për të, edhe pse është e paqartë se sa zbatohet kjo. Për të mbuluar gjurmët Davidi e ktheu Uriahun nga lufta me pretekstin e marrjes së informacioneve për progresin e operacioneve të ushtrisë. Pasi u informua, Davidi e urdhëroi atë të shkonte në shtëpi dhe të kalonte natën me gruan e tij. Kështu që fëmija që do të lindte do të mendohej se ishte i Uriahut. Pikërisht ky ishte qëllimi i Davidit. Por Uriahu ishte një ushtar kaq i përkushtuar, saqë parapëlqeu të flinte te dera e mbretit bashkë me ushtarët e tjerë të Davidit. Si përgjigje ndaj pyetjes së Davidit mëngjesin tjetër se përse ai nuk kishte vajtur në shtëpi, ai i thotë: “Arka, Izraeli dhe Juda banojnë në çadra, zotëria im Joab dhe shërbëtorët e zotërisë tim e kanë ngritur kampin e tyre në fushë të hapur. Si mund të hyj unë në shtëpinë time për të ngrënë dhe për të pirë? Ashtu siç është e vërtetë që ti rron dhe që rron shpirti yt, unë nuk do ta bëj këtë.”¹

I zënë ngushtë për të fshehur çfarë kishte bërë, Davidi u përpoq natën tjetër duke e ftuar për darkë dhe duke e dehur, duke qenë i sigurt se kështu ai do të dëshironte bashkëshorten. Por, Uriahu sërisht preferoi të flinte besnikërisht me ushtarët e tjerë. Davidi është i dëshpëruar të mbulojë mëkatin e tij, dhe duket se ka mbetur vetëm një gjë për të bërë: të udhëzojë gjeneralin e tij ta vendosë Uriahun në vendin më të rrezikshëm në betejë, ku ai është pothuajse i sigurt se do të vdesë. Kështu, Davidi mund të merrte Bathshebën si gruan e tij dhe fëmija do të lindte brenda martesë pa e ditur askush se aty ka pasur marrëdhënie të pahijshme përpara martesë. Pra, ne kemi pamjen e zellshme të atij ushtari besnik që mban në atë letër të vulosur vetë dënimin e tij me vdekje. Ai kishte dhënë prova për besnikërinë e tij dhe Davidi e dinte që mund t'i besonte për të mos e hapur atë. Në çdo rast, ai mund të ketë qenë

1 2 e Samuelit 11:11

anafalbet dhe i paaftë ta lexonte, nëse do të kishte pasur guximin ta hapte. Gjithçka ndodhi sipas planit, asgjë nuk dështoi; Uriahu ishte nga të parët që ra me betejën e parë.

Vepra e Davidit nuk erdhi nga ndonjë dashuri e veçantë për Bathshebën. Ajo ishte mjeti i kënaqësisë së momentit dhe kaq. Gjithçka e bëri për veten dhe reputacionin e tij të mjerë. Për të shpëtuar kokën nga turpi, ai ishte i përgatitur të vriste një njeri tjetër. Ai sakrifikoi një të pafajshëm në altarin e reputacionit të tij. Nën dritën e pëshpëritjeve morale në histori, a kishte ndonjë vepër më cinike dhe më të poshtër? Por megjithëse ne e kemi të qartë ndërsa lexojmë historinë, nuk ishte kështu për Davidin. Ai kishte arsyetuar çdo veprim, saqë ishte i verbër ndaj faktit se ishte një porositës vrasjeje. Ai e dinte se kishte kryer disa gabime, se kishte qenë e pshor dhe impulset e tij për seksin e mbizotëruan, por nuk e kishte parë *vrashjen*. Arsyetimi për këtë aspekt të drejtimit të tij vjen në komentin që ai bëri për lajmin e vdekjes së Uriahut nga gjenerali i tij, Joabi: “Mos u hidhëro për këtë gjë, sepse shpata ha o njërin, o tjetrin.”² Iu desh profetit Nathan ta sillte këtë faktor të harruar para tij dhe Davidi u tronditi. Nathani i tha: “Pse, pra, ke përçmuar fjalën e Zotit, duke bërë atë që është e keqe për sytë e Tij? Ti ke bërë të vdesë me shpatë hiteun Uriah, i more për grua bashkëshorten dhe e vrave me shpatën e bijve të Amonit.”³

Tani vijmë te një faktor tjetër i harruar, i cili është pothuajse gjithmonë i pranishëm në sjelljet e këqija seksuale, dyftyresitë e shumëfishta që një person ndërron për të fshehur atë që ai ose ajo ka bërë ose ende po bën. Kjo është ajo që Bibla quan “për të grumbulluar mëkate mbi mëkate.”⁴ Mëkatit të sjelljes së keqe seksuale dhe jetesës në shfrenim u shtohet dhe mëkati i gënjeshtrove, mashtrimi, dhënia e përshtypjeve të rreme, luajtja e rolit, dredhia, të gjitha këto për të fshehur çfarë ka ndodhur ose

---

2 2 e Samuelit 11:25

3 2 e Samuelit 12:9

4 Isaia 30:1

po ndodh ende. Për çdo situatë të sjelljes së keqe që kemi dëgjuar, gjithmonë mund të marrim me mend se është tjerrur një varg me gënjeshtër e mashtrime para se të dilte e gjitha në dritë. Dredhitë mund të mos kenë vajtur deri në pikën ku Davidi shkoi (ndoshta nëse ne do të kishim aq shumë për të humbur sa një mbret, nuk do të kishim vepruar ndryshe). Por gënjeshtër ndaj prindërve, mashtrimet ndaj burrit ose gruas, janë në çdo centimetër po aq fajtoresh në sytë e Perëndisë sa vepra e Davidit. A mund të pyes nëse gjatë pendimit tonë jemi penduar për *këtë*? Dhe nëse Perëndia na e zbulon a duam ta ndreqim këtë gjë?

Sot, thënia e të pavërtetave për të kursyer veten dhe për të shpëtuar nga telashet nuk quhet gabim. Por nuk ndodh kështu me Perëndinë. Bibla bën shpalljen më themelore për Perëndinë kur thotë: “Perëndia është dritë dhe në Të nuk ka kurrfarë errësire.”⁵ Në Dhiatën e Re fjalët “dritë” dhe “errësirë” nuk janë thjesht sinonime të turbullta për të mirën dhe të keqen. Dritë do të thotë thjesht ajo që zbulon, ndërkohë që errësirë do të thotë ajo që fsheh. Kjo na jep kuptim të ri për këtë pasazh të njohur. Kjo shpallje tregon se Perëndia është Ai që zbulon gjithçka, që tregon gjithmonë se si është vërtetë gjithçka, motivet dhe mendimet tona, si dhe veprat tona, dhe që asgjë nuk mund të fshihet para Tij. E vërteta duhet të jetë në thelb kur i afrohem Atij. “Por ty të pëlqen e vërteta që qëndron në thelb.”⁶ Por sa e huaj duket kjo për ne që jemi nga natyra krijesa në errësirë. Në vend që të vijmë te drita, reagimi ynë i parë është t’ia mbathim prej saj, sepse kemi gjëra për të fshehur, “sepse kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën dhe nuk vjen te drita, që të mos zbulohen veprat e tij”⁷ Ndonjëherë kur ngre një gur të madh, sheh plot krijesa të vockla që zvarriten me dëshpërim për të gjetur vrima dhe të çara. Janë krijesa të errësirës, ajo është shtëpia e tyre. Kur drita shkëlqen

5 1 e Gjonit 1:5

6 Psalmi 51:6

7 Gjoni 3:20

dhe i zbulon të gjitha, dëshira e tyre e vetme është të futen sërish në errësirë. Kështu janë edhe bijtë e njerëzve, pavarësisht nëse mëkatet e tyre janë seksuale apo të tjera.

Pasazhi që na tregon se Perëndia është dritë dhe në Të nuk ka kurrfarë errësire vazhdon duke na dhënë premtime të një hiri të mrekullueshëm, nëse duam “të ecim në dritë, sikurse Ai është në dritë”⁸, e cila është në fakt e kundërta e fshehjes së mëkatit. Së pari, na premtohet “bashkësi me njëri-tjetrin”. Kjo do të thotë që Perëndia mund të ketë bashkësi vetëm me njeriun që është plotësisht i ndershëm për veten dhe mëkatën e tij, pavarësisht se sa i rëndë është mëkati i tij. Ndershmëria, jo shenjtëria, është kërkesa themeltare në marrëdhënien tonë me Perëndinë. Ndershmëri e pastër për të mos qenët shenjtor është hapi i parë drejt shenjtërisë. Të gjithë ne e dimë se kur një njeri thotë se ka qenë shumë egoist për njërën apo tjetrën, ky është hapi i parë jashtë egoizmit. E vërteta e thjeshtë është që Perëndia mund të bëjë gjithçka për njeriun që nuk fshihet, por që është i ndershëm me Të. Për më tepër fjalët “me njëri-tjetrin” japin gjithashtu mundësinë e bashkësisë me njerëz të tjerë, sepse ata nuk mund të kenë bashkësi të vërtetë me një njeri që mban një maskë. Ky është vërtet fitim, sepse jemi shumë të veçuar nga të tjerët deri në momentin që jemi të ndershëm.

Por një njeriu të tillë i është premtuar diçka më shumë sesa bashkësia. Vargu vazhdon dhe thotë: “dhe gjaku i Jezu Krishtit, Birit të Tij na pastron nga çdo mëkat.” Njeriu që vjen te Perëndia me pendim të sigurtë dhe ndershmëri për mëkatën e tij e ka zemrën dhe ndërgjegjen të larë më të bardhë se bora nga gjaku i çmuar i Jezu Krishtit. Ai gjak flet për mbartjen e plotë të gjykimit të Zotit Jezu Krisht në kryqin e Kalvarit. Nuk ka më asgjë për të cilën edhe ndërgjegjja më e torturuar të fajësojë veten, as turp që pjell mëkatën, por gjithçka u parapri dhe u vendos nga Biri i Perëndisë kur Ai ofroi Vetën në kryq për njeriun. Perëndia deklaroi

që u kënaq me veprën e Birit të Tij për mëkatet e botës duke na bindur plotësisht me ngritjen e Tij prej së vdekurish.

*Nëse Jezusi nuk do ta paguante borxhin,
ai nuk do të kishte qenë kurrë në liri.*

Me pastrimin nga gjaku i Tij vjen gjithë ndihma dhe restaurimi, që hiri i Perëndisë ka për ne, edhe për situatat ku jemi, por më shumë për ato që po vijmë.

Ja ku është një faktor tjetër i harruar, dyfytërsitë e shumëfishta që mëkati sjell gjithmonë. Gjetshim shtysë të ëmbël për pendim prej këtyre gjërave nga premtimet shëruese të hirit të Perëndisë.

Gjashtë

Faktorët e harruar në homoseksualitet

NA DUHET të përballemi tani me çështjen e homoseksualitetit, me fjalë të tjera, marrëdhëniet seksuale ndërmjet njerëzve të së njëjtës gjini, burra me burra ose gra me gra. Duhet t'i bëjmë pyetjen vetes nëse ka ndonjë faktor të harruar këtu, d.m.th. a ka aspekte për të cilët duhet të pendohemi para Perëndisë, por që nuk mendojmë se kemi nevojë të pendohemi?

Njerëzit normalë heteroseksualë kanë një neveri të natyrshme për praktikat homoseksuale dhe as nuk i konsiderojnë ato. Kjo është në fakt një e keqe që po përhapet shpejt në shoqërinë tonë dhe i druhem numrit në rritje të njerëzve që po tërhiqen drejt saj. Disa njerëz që duam të ndihmojmë mund të jenë pjesë e këtij grupi, prandaj na duhet të përballemi. Të jesh i sigurt se hiri i Perëndisë tonë të mëshirshëm e ka përgjigjen e duhur për këtë nevojë dhe për Të nuk ka asgjë të vështirë në këtë sjellje të keqe, njësoj si në ato që kemi përmendur më parë. Mund të themi me siguri që për homoseksualin ka shpresë të Zoti Jezus.

Duhet ta nisim me faktin që sot këto veprime nuk shihen më si mëkate nga shumica. Ata i shohin këto gjëra si jashtë natyrës ose jashtë normales ndoshta, por jo si mëkate, që do të thotë si veprime të papranueshme. Ata kanë harruar që një Perëndi i shenjtë i dënon plotësisht praktika të tilla. Ky është faktori i harruar. Homoseksuali që kërkon ndihmë duhet t'ia nisë këtu, ose në të kundërt të mos e nisë fare këtë rrugë.

Ndryshimi i reagimit publik ka ndodhur kështu: së pari, ligjvënësit tanë vendosën ta heqin homoseksualitetin si krim nga

kodi penal, edhe pse kanë lënë disa klauzola për të parandaluar një moshë të caktuar nga korruptimi. Publiciteti me të cilën u arrit kjo, ka dhënë përshtypjen që tashmë është e pranuar. Vetëm një hap i vogël e ndan përshtypjen që të përhapet si vepër aspak mëkatore, aq sa Vetë i Plotfuqishmi mund ta shihte çështjen me tolerancë. Kjo pikëpamje mund të depërtojë dhe në mendësinë e të krishterëve.

Duhet ta pranojmë që ka një ndryshim mes krimiit dhe mëkatit. Krimi është shkelja e ligjeve shtetërore; mëkati është shkelja e ligjeve të Perëndisë. Shteti nuk ka për synim të qeverisë ose të kufizojë çdo veprim të njerëzve, por vetëm ato që mund të jenë të dëmshme për të tjerët, d.m.th. për shoqërinë. Ligjet shtetërore i lënë njerëzit të lirë të bëjnë atë që duan me pjesën tjetër të jetës. Nuk ndodh kështu me ligjet e Perëndisë. Njerëzit i japin llogari Atij në çdo fushë të jetës, mendimeve dhe motiveve të tyre, si dhe për veprimet e tyre. Ndalohen gjëra të cilat sigurisht i bëjnë gropën tjetrit, njësoj si shteti ua ndalon, por ligjet e Perëndisë shkojnë më thellë se ato të shtetit dhe mbulojnë një zonë më të gjerë. Veçse ka një mal gjërash të tjera që quhen shkelje nga ligji i Perëndisë, të cilat nuk kanë të bëjnë me të keqen që i bëhet tjetrit. Ato janë gabim vetëm sepse Perëndia është Perëndi dhe Ai thotë se janë gabim. Pa diskutim që ka arsye pse Ai thotë jo dhe Ai e di se jeta e njerëzve shkon mirë kur i binden ligjeve të Tij. Por bindja jonë nuk duhet të jetë e varur nga kuptimi që ne kemi se pse janë të dobishme. Ne duhet të bindemi vetëm sepse Perëndia është arbitri përfundimtar i moralit dhe për shkak se Ai thotë atë që thotë.

Pra, u mor vendim për të ndryshuar ligjin në vend dhe për të mos i quajtur më krim praktikat homoseksuale me arsyetimin se është një çështje private për individët, se nuk sjell dëm në shoqëri, e si rrjedhojë është jashtë kontrollit shtetëror. Për më tepër, u argumentua se ligji duhet të jetë i butë me ata që përfshihen në këtë gjë. Është për t'u diskutuar nëse kjo veprimtari nuk dëmton shoqërinë. Prirjet homoseksuale jo vetëm thuhet se janë që në gjenezë, që do të thotë se janë pjesë e formimit fillestar të njeriut,

për të cilin ai s`mund të bëjë gjë, por ato po mësohen më shpesh nga ata që prezantohen me të tilla praktika nga të tjerët. Praktikant me të cilat prezantohet mund të bëjë që gjithë instiktet e tij seksuale të çoroditen dhe të shtrembërohen, duke ecur në drejtim të kundërt me natyrën e vet dhe si pasojë ai është i paaftë të shijojë gëzimin e një jete të martuar dhe me fëmijë. Kjo mund të përhapet dhe të shkaktojë dhimbje të mëdha në komunitetet tona, siç ndodhi në Sodomë dhe Gomorrë. A mund të themi se të gjithë njerëzit e këtyre qyteteve ishin të tillë nga natyra, të lindur ashtu, prandaj askush nuk mbante përgjegjësi? Vështirë! Homoseksualiteti i tyre u përvetësua pa asnjë dyshim përmes praktikave që iu prezantoheshin njëri-tjetrit, derisa u bë gati-gati një varësi universale. Po të lejoheshin të vazhdonin kështu, popullsia do të rrudhej dhe madje do të vdiste nga mungesa e familjeve të reja. Nëse ky nuk është dëm ndaj shoqërisë, çfarë është? E vërtetë që ligji i shtetit tonë ka masa mbrojtëse për personat nën një moshe të caktuar, por nuk është vetëm kjo kategori që mund të çoroditet.

Kështu pra, shoqëria jonë nuk po mbrohet nga kjo gjë dhe praktika e homoseksualitetit nuk është më një krim, ama vazhdon të jetë mëkat. Ligjet e Perëndisë nuk janë zbutur kurrë. Gjëja e parë që duhet të bëjë një homoseksual i zënë mat në këtë problem, nëse dëshiron ndihmën e Perëndisë, është të jetë në një mendje me Të dhe ta quajë mëkat. Mund të duket sikur kjo këshillë nuk ka dhembshuri dhe simpati dhe duket në kundërshtim me atë që disa psikiatër modern mund t`i thonë personit. Në fakt Bibla e kundërshton shpesh mendimin modern dhe kur inkurajojmë dikë ta quajë këtë vepër mëkat nuk e bëjmë për ta torturuar me një ndjenjë faji më të thellë, por që t`i vijmë në ndihmë që të ndërmarë hapat e tij të parë drejt çlirimit. Nëse homoseksualiteti nuk është mëkat, por thjesht një tipar i trashëguar që nga mbretitja e tij, ai mbetet peng i tij për gjithë jetën. Atëherë, nuk mbetet shumë për të bërë në lidhje me këtë, veçse të mësoh të jetosh me të.

Në fakt, një psikiatër më tha: “Nuk pohojmë se po shërojmë një homoseksual, por vetëm që po kthejmë një homoseksual të mjerë në një të gëzuar.” Kurrë mos qoftë! Vetëm kur dikush është i gatshëm ta quajë atë mëkat, atëherë ka shpresë të plotë për të; është një Shpëtimtar gjaku i të Cilit pastron nga çdo mëkat. Vetë personi do të kuptojë që pranimi i mëkatit është kualifikimi më i mirë për të takuar këtë Shpëtimtar. Ai do të kuptojë se shpengimi i Krishtit është bërë për një njeri të tillë dhe se fuqia e Tij është e vlefshme për ta liruar nga çdo gjë që ai pranon si mëkat.

Nën dritën e deklaratave të qarta të Biblës nuk duhet të vëmë në dyshim mëkatin e homoseksualitetit. Bibla është i vetmi libër i shkruar që na tregon mendjen e Perëndisë për çështjen dhe ajo është krejt e qartë. Së pari, kemi qytetet e Sodomës dhe Gomorrës dhe shkatërrimin e tyre të tmerrshëm nga Perëndia si pasojë e mbizotërimit të këtij mëkati. Më pas shohim Romakëve 1, i cili thotë se “zemërimi i Perëndisë zbulohet nga qielli për çdo pabesi e padrejtësi të njerëzve”.¹ Më tej vazhdon të na tregojë disa nga gjërat që tërheqin këtë zemërim: “sepse edhe gratë e tyre i shndërruan marrëdhëniet natyrore në atë që është kundër natyrës. Në të njëjtën mënyrë burrat, duke lënë marrëdhëniet e natyrshme me gruan, u ndezën në epshin e tyre për njëri-tjetrin, duke kryer akte të pandershme burra me burra, duke marrë në vetvete shpagimin e duhur për gabimin e tyre.”² Pastaj vjen pasazhi te Korintasve, i cili është i nënkuptuar tashmë. Përkthimi në shqip “as të zhburrëruarit, as homoseksualët... nuk do të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë”³ na jep vetëm një fjalë “homoseksualë”, e cila e bën kuptimin e Palit të qartë për botën moderne. Ai thotë se njerëz të tillë nuk do të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë. Në një vend tjetër ai thotë se “për këto gjëra zemërimi i Perëndisë

---

1 Romakëve 1:18

2 Romakëve 1:26-27

3 1 e Korintasve 6:9-10

vjen përmbi bijtë e mosbindjes”.⁴ Ndaj gjëja e parë për t’u bërë nga homoseksuali veprues që dëshiron të çlirohet, është të rrëfejë që duke u përfshirë në këto gjëra, ai është përfshirë në njëren nga gjërat që sjell zemërimin e Perëndisë mbi botën e jobesimtarëve.

Ky është momenti për të qenë të kujdesshëm për të kuptuar përmbajtjen e mëkatit të homoseksualitetit, për të cilin duhet të pendohehi. Në të kundërt do ta fusim veten dhe atë që duam të ndihmojmë në skllavëri. Prirjet homoseksuale të një personi janë lënda e tij e parë. Shumica kanë një lëndë të parë të zakonshme, por te të tjerët lënda e parë është e korruptuar. Kjo e fundit nuk është më mëkatore se tjetra. Rëndësi ka se çfarë do të bëjë personi me të. Ose të shfrenojë veten në lëndën e tij të parë, kundër vullnetit të Perëndisë, ose të mohojë veten në lëndën e tij të parë. Kjo do të thotë që si kurvërimi ashtu dhe homoseksualiteti janë mëkat. Të dyja përfaqësojnë shfrenimin e vetes në kundërshtim me vullnetin e Perëndisë me të vetmin ndryshim se lënda e parë me të cilën secili nis, është ndryshe. Nëse dikush me prirje homoseksuale e shfrenon veten në këto dëshira të korruptuara, pavarësisht nëse kjo është fantazi apo veprim real me një tjetër, kjo është mëkat. Nëse një njeri, sidoqoftë, me vendosmëri e mohon veten në atë lëndë të parë para Perëndisë, kur pendohet nga përgjigjet e para në zemrën e tij dhe si nevojtar shikon te Jezusi, ky është hapi i parë drejt shenjtërisë. Ç`mendim i bukur: shenjtëri për një homoseksual! Kjo është mundësia që i ofron Jezu Krishti, siç do të shohim në këtë kapitull dhe në të tjerët në vijim.

Prandaj asnjë burrë ose grua të mos ndihet i dënuar thjesht sepse ai/ajo kanë lëndën e parë të korruptuar. Ajo që ka rëndësi është se çfarë bën me të. Prirja mund të jetë që nga fillimi, që në vitet e para, ndaj nuk mund ta fajësojë përbërjen e tij. Nga ana tjetër, mund të përfitohet përmes veprimeve të gabuara. Në këtë rast, ai duhet ta përlulë veten dhe të rrëfejë mëkatin para Perëndisë dhe Ai ta falë e ta pastrojë plotësisht nga faji, edhe pse lënda e

4 Kolosianëve 3:6

parë ende është në të. Ai është në të njëjtën pozitë si tjetri, të dy me lëndë të parë për të cilën nuk duhet të dëshpërohen dhe të dënojnë veten. Të dyve u jepet mundësia të rrëfejnë para Perëndisë për rastet kur ata nuk e kanë mohuar veten në atë lëndë të parë dhe të vijnë te kryqi i Jezusit me besimin te premtimi i Tij se Ai ua fal mëkatet dhe i pastron nga çdo paudhësi.⁵ Kjo do të thotë një shkëputje e pastër dhe e qartë nga çdo raport i gabuar me të tjerët dhe arratisje nga situata tundimi të veçanta. Në këmbët e Tij ata nuk vijnë thjesht të kërkojnë ndihmë prej Tij për tundimet e ardhshme që lënda e tyre mund t'i dërgojë ndërgjegjes së tyre, por e lejojnë Atë të marrë përsipër gjithë betejën, madje të gjithë jetën e tyre. Është krejt ndryshe kur thjesht i kërkon Jezusit ndihmë dhe kur Ai kujdeset për gjithçka. Kur qëndrojnë pranë kryqit, duke u penduar kurdoherë për veprimet e para të zemrës dhe duke i sjellë tek Ai, do të bëhen të lirë nga Perëndia, sepse gjaku i Jezusit vazhdon të na pastrojë, kur ne vazhdojmë të vijmë tek Ai me fillesat e para të mëkatit. Kam njohur njerëz që Zoti i ka ndihmuar në mënyrë të mrekullueshme në këtë mënyrë dhe sot janë të martuar, me fëmijë e të lumtur. Të tjerë nuk janë ndier të aftë për t'u martuar, por janë po aq fitimtarë.

Kjo është krejt diçka tjetër nga arsyeimi që bën një homoseksual veprues. Për shkak se ndihet sikur nuk mundet të ketë një jetë seksuale me prirje normale, ai e sheh si të pakundërshtueshme të drejtën e tij për t'u shfrenuar në drejtime çoroditëse. Por një burrë me dëshira normale nuk arsyeton kështu. Ai ose ajo mund të jetë beqar/e dhe ende nuk e ka këtë kënaqësi, ose mund të mos e ketë kurrë. Por ai/ajo nuk mendon se *ky* fakt i jep atij/asaj të drejtën të jetë imoral/e me çdo person të seksit të kundërt që takon. Ai/ajo duhet të mohojë impulset e natyrshme që të jetë të paktën një anëtar i respektuar i shoqërisë e aq më tepër një i krishterë i respektuar.

---

5 1 e Gjonit 1:9

Disa homoseksualë mund të pyesin këtu: “A do të thotë kjo që unë nuk do të përmbushem kurrë seksualisht?” Po, mund të thotë pikërisht këtë, veç nëse dhe derisa Perëndia të ndryshojë lëndën tënde të parë. Shumë personave iu është dashur të vazhdojnë jetën pa martesë. Ndoshta nuk ka pasur një shans të tillë ose ndoshta vendosi të qëndrojë më mirë beqar sesa të martohej me dikë që nuk ishte zgjedhja e Perëndisë për të. Njerëz të tillë kanë gjetur përmbushje të vërtetë në jetën e tyre, edhe pa marrëdhënie seksuale dhe Jezu Krishti ka qenë për ta gjithçka kanë pasur nevojë, më shumë se burri apo gruaja. Ja pse ti ke nevojë për Jezu Krishtin si Shpëtimtarin tënd, që të marrë përsipër jetën tënde dhe të kënaqë zemrën tënde, nëse dëshiron të kesh paqe dhe çlirim. Ndryshe nuk ia del dot, por nëse Ai është i yti, ti ke gjithçka. Ai di sesi të japë një mijë “jastëkë” dhe zhdëmtime për dorëzimin e dëshirave të vetes. Kështu nis një jetë dhe shërbesë për të tjerët, e cila do të ishte e pamundur po të mos ndodhte si më lart.

Mund të ketë dhe pyetje: “A nuk e ndryshon dot Ai këtë material të keq timin, që të mos jetoj me këtë betejë që s’i duket fundi?” Në fakt, po. Ai e ka bërë këtë për shumë veta dhe sot shijojnë jetën normale. Në rastin tënd nuk mund të ndodhë derisa të vish te vendi kur shpall: “Çfarëdo qofshin dëshirat e mia, do të shkoj te kryqi, atje do t’i dorëzoh unë çdo herë.” Vetëm atëherë Ai është në gjendje të bëjë diçka me përbërjen tënde, menjëherë ose hap pas hapi. Nëse vullneti i Tij është diçka tjetër, vazhdo të ecësh me Të në paqe në rrugën e kryqit.

Për sa u tha më lart për lëndën e parë të çoroditur, më duhet të shtoj dhe një kualifikim të rëndësishëm, me qëllim që kushdo që dëfrehet në veprime homoseksuale të mos mendojë se ajo që u tha tregon se ai është një homoseksual i zakonshëm nga natyra dhe e mban si samar mbi shpinë lëndën e tij të parë të çoroditur. Së fundi, ka pasur kaq shumë diskutime nga psikiatër dhe ligjvënës mbi këtë subjekt saqë në dëshpërim e sipër një person i tillë mund ta klasifikojë veten si dikush që nuk do të ketë kurrë një martesë

të lumtur. Kështu ai bëhet pjesë e vetmitarëve të tërhequr të cilët ose luftojnë fort me prirjet e tyre, ose që në fund shfrenohen në to. Gjatë gjithë kësaj kohe kjo mund të ndodhë larg së vërtetës; ai/ajo mund të mos jetë një homoseksual i zakonshëm. Çdo heteroseksual normal mund të kryejë veprime homoseksuale, nëse është aq mospërfillës ndaj urdhërimit hyjnor dhe nëse është aq i vendosur sa të ketë përjetesa të reja seksuale.

E vërteta është që Perëndia nuk e quan homoseksualitetin me një emër tërheqës përveçse me fjalën mëkat dhe Ai fton që dhe njeriu që ka lidhje me të, të bëjë të njëjtën gjë dhe të gjejë një derë të mrekullueshme shprese për veten duke e pranuar si mëkat. Siç e përmendëm, nëse ka mëkat, ka restaurim në Krishtin për të, bashkë me të gjitha mëkatet. Shkrimi nuk e vendos atë në një kategori për përkujdesje ndaj nevojave të veçanta, por e klasifikon thjesht si mëkat me të gjitha llojet e mëkateve. Në fakt, vetë pasazhi nga Romakët më lart, i cili flet për gratë që ndryshojnë dëshirat e tyre të natyrshme në diçka që është kundër natyrës dhe për burrat që ndizen në epsh ndaj njëri-tjetrit, përshkruan më tej ata njerëz të larguar nga Perëndia si njerëz të mbushur me çdo padrejtësi, ligësi, lakmi, keqdashje, xheloz, vrasje, grindje, mashtrim dhe shumë më tepër. E gjitha listohet si krejtësisht mëkat, edhe veprat homoseksuale po aty, dhe si të tilla janë dhe para Perëndisë. Nëse ka falje dhe pastrim në Zotin Jezus për lakminë, të keqen, xhelozinë, vrasjen, grindjen dhe mashtrimin, ka falje dhe për këtë përdorim të panatyrshëm të seksit. Lavdi Perëndisë që Zoti Jezu Krisht i parapriu këtij mëkati dhe pagoi për të dhe për çdo mëkat tjetër “mbi trupin e Tij mbi drurin e kryqit”⁶ dhe një burim është hapur⁷ për të pastruar njollën e këtij mëkati dhe jo vetëm. Përgjigjja është t’ia rrëfejme Perëndisë si mëkat dhe të besojmë se Ai dëshiron dhe ka fuqi të të falë mëkatin, të të pastrojë nga fëlliqësia e tij, të të bëjë të lirë nga turpi i tij dhe

6 1 e Pjetrit 2:24

7 Zakaria 13:1; 1 e Gjonit 1:7

të të japë shërim të ëmbël, të menjëhershëm ose të ngadaltë, për çdo shturje që mund të ketë lënda jote e parë.

Faktorët që kemi përmendur në lidhje me format e tjera të sjelljes së keqe seksuale zbatohen gjithashtu edhe këtu, dyfytyrësitë e shumëfishta, dhe veçanërisht për të keqen e kryer ndaj tjetrit. Duke bërë këto gjëra, njeriu i ka kaluar të njëjtën shturje tjetrit. Nëse e ka përvetësuar nga dikush tjetër, atëherë ka ndihmuar dikë tjetër ta përfitojë, duke shkatërruar jetën seksuale të dikujt dhe i ka mohuar dikujt tjetër mundësinë e një jete të lumtur në familje. Edhe në rastet kur kjo ndodh mes dy homoseksualëve të përkushtuar, secili prej tyre duhet të pranojë fajin për të keqen e bërë ndaj tjetrit, sepse asnjë homoseksual nuk është i pashërueshëm. Secili e ka shtyrë tjetrin ca më tej në atë rrugë duke e vështirësuar më shumë shërimin e tij.

Këto janë çështjet e tjera, për të cilat duhet pendim te këmbët e Jezusit, nëse do që të njohësh shërimin e plotë të hirit. Merr kohë për këtë, i/e dashur, duke u marrë pikë për pikë me mëkatën në çdo faktor të harruar dhe duke ia rrëfyer atë Jezusit. Ti nuk do ta përulësh veten para Perëndisë, përpara se ta kuptosh se paqja e Tij po të mbush zemrën dhe do ta shohësh veten të falur, të shëruar dhe të bërë të plotë. Nëse atëherë Ai të dërgon t'u kërkosh falje dhe atyre me të cilët ke mëkatuar, Ai mund të përdorë dëshminë tënde për ripërtëritjen dhe shërimin e tyre gjithashtu.

Shtatë

Çnderimi ndaj trupit të vet

U STEPA të shtoj një kapitull mbi të keqen që dikush i bën vetes përmes sjelljes së keqe seksuale, sepse zakonisht njerëzit janë të ndërgjegjshëm për humbjen që përjetojnë dhe për trishtimin që i sillën vetes përmes këtyre veprimeve vetëm pasi ka ndodhur gjithçka. Humbjet shtrihen gjerë e gjatë që nga humbja e ndërgjegjes së mirë nga paretat e të pasurit gjithmonë diçka për të fshehur e deri te situatat më të dhimbshme e më të koklavitura kur burri ose gruaja shohin t'iu ikë lumturia nga duart, me sa duket, përgjithmonë. Të tilla shkelje që njerëzit ia bëjnë vetes, zor se janë faktorë të harruar dhe në çdo rast, pendimi mbi bazën e këtyre mendimeve do të nxitej shumë nga motive egoiste dhe si rrjedhojë do të zhvlerësohej gjerësisht. Andaj nuk ka nevojë të shkruaj për këtë aspekt.

Gjithsesi, ka një të keqe të harruar që një njeri kryen ndaj vetes përmes sjelljes së keqe seksuale dhe shumë kollaj mund të kalojë në heshtje kur ai vjen para Perëndisë për të kërkuar faljen dhe ripërtëritjen e Tij. Mund ta quaj: çnderimi që ai i ka bërë trupit të vet.

Fillimisht duhet të kuptojmë pamjen e lartë që Dhiata e Re i jep trupave tanë. Pali thotë: “A nuk e dini se trupi juaj është tempulli i Frymës së Shenjtë që është në ju, të cilin e keni nga Perëndia?”¹ Kur një njeri pendohet nga mëkatet e tij dhe pranon Jezu Krishtin si Shpëtimtarin e tij personal, zemra e tij pastrohet nga gjaku i Krishtit dhe Fryma e Shenjtë hyn të banojë në trupin e tij për të

1 1e Korintasve 6:19

drejtuar gjithë jetën e tij. Pali do të donte që ne të shihnim se sa e mrekullueshme është që Vetë Fryma e Shenjtë, Personi i Tretë i Trinisë, banon në ne. Nga kjo trupat tanë u bënë tempulli i Tij, prandaj shihemi si të shenjtë dhe të ndarë për përdorim hyjnor, njësoj si tempulli i vjetër në Jeruzalem. Madje, kjo ka lidhje edhe me atë që ende nuk beson. Trupi i tij ende nuk është bërë vërtetë tempulli i Frymës së Shenjtë, por është e mundur, sepse mundësia për të pranuar Krishtin si Shpëtimtar është gjithmonë e hapur para tij. Për më tepër çmimi i shpengimit të tij është paguar tashmë dhe veprat fisnike të trupit të tij i përkasin Krishtit, edhe nëse ai ende nuk e ka dorëzuar sundimin e vetes.

Nën dritën e kësaj, çdo keqpërdorim i trupave tanë është ndotje e tempullit të Perëndisë dhe merr ndëshkimet më të rënda. “Në qoftë se dikush e prish tempullin e Perëndisë, Perëndia do ta prishë atë, sepse tempulli i Perëndisë, i cili jeni ju, është i shenjtë.”² Pra, të gjitha sjelljet e këqija seksuale janë pikërisht prishje e tempullit të Perëndisë, do të thotë ta përdorësh tempullin e Tij për qëllime të tjera nga ai fillestar. Trupi që duhet të përdorej për adhurimin e Perëndisë, përdoret tani për adhurimin e djallit. Çfarë përdhosje e tmerrshme! Çfarë çnderimi i trupave tanë! Fjala e saktë moderne është abuzim me trupin. Nuk është pa kuptim që fjalat më e njohur dhe më e vjetër për të përshkruar masturbimin është vetabuzim. Ky term është braktisur gjerësisht për një term më teknik, me sa duket për shkak se njerëzit nuk duan që t’ua kujtosh natyrën e vërtetë të asaj që po bëjnë. Kur një njeri i futet shfrenimit vetjak seksual, ai po abuzon me veten, po përdor trupin e tij për qëllime, të cilat Perëndia dhe natyra nuk i patën kurrë për synim.

Në një vend tjetër, Pali na jep një pamje edhe më të lartë për trupat tanë. Atij i pëlqen të flasë për besimtarin që i bashkohet Krishtit përmes Frymës së Shenjtë që banon brenda tij, si gjymtyrët i bashkohen trupit. Krishti është koka, ne jemi pjesët e Tij që i bashkohemi Atij, me të njëjtën jetë nga Ai dhe që na përshkon

të gjithëve. Shikoni sa bukur e përdor ai këtë metaforë kur flet për keqpërdorimin e seksit: “A nuk e dini ju se trupat tuaj janë gjymtyrë të Krishtit? Të marr, pra, unë gjymtyrët e Krishtit dhe t’i bëj gjymtyrë të një kurve? *Kurrë* mos qoftë! A nuk e dini se ai që i ngjitet kurvës është një trup *me të*? Sepse: ‘Do të bëhen të dy, thotë *Zoti*, një mish i vetëm.’ Por ai që i ngjitet Zotit është një frymë *me Të*.”³ Kur një burrë shkon në atë banesë me ftesën e asaj vajze të dyshimtë ose në atë “shtëpi famëkeqe”, në atë shtëpi publike, ai po e merr trupin e tij të çmuar, ato pjesë që janë pjesë e Krishtit dhe ia jep ato veprës më të ulët nga të gjitha, duke i bërë pjesë të një vajze pa nder dhe parime, shthurje e plotë e qëllimeve të larta dhe të shenjtja të Perëndisë.

Ato që u thanë për vetabuzimin dhe prostitucionin janë gjithashtu të vërteta për të gjitha format e imoralitetit, homoseksualitetit dhe shthurjes.

Më në fund, fjala tjetër e Palit, që i përmbledh të gjitha, duket kështu: “Arratisjuni kurvërisë! Çdo mëkat që kryen njeriu është jashtë trupit, po ai që kurvëron mëkaton kundër trupit të vet.”⁴ A mund të ishte më e qartë se kaq që sjellja e keqe seksuale është çnderim ndaj trupit, i cili është tempulli i Perëndisë, pjesë e Krishtit? *Kurvëruesi mëkaton kundër trupit të vet*.

Kur pendohemi, le të pendohemi për këtë dhe t’ia rrëfejme Perëndisë, që kemi çnderuar trupat tanë. Për t’u inkurajuar, le të kujtojmë regjistrat e Ungjillit dhe t’i kujtojmë vetes që hiri i Zotit Jezus është i tillë që askush nuk e ka pasur kaq gati faljen sa ata që u penduan nga imoraliteti. Gruaja e kapur në tradhti bashkëshortore te Gjoni në kapitullin 8 dëgjoi Jezusin t’i thoshte: “As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më,”⁵ ndërkohë që farisenjtë hipokritë, që donin ta akuzonin atë, u lanë në errësirën e mëkatit të tyre.

3 1 e Korintasve 6:15-17

4 1 e Korintasve 6:18

5 Gjoni 8:11

Për inkurajimin tonë të mëtejshëm dua të theksoj që shumë të krishterë të shenjtë në kishën e Korintit ishin të kthyer pikërisht nga praktika të tilla. Pali “gjëmon”: “Mos u gënjeni: as kurvarët, as idhujtarët, as shkelësit e kurorës, as të zhburrëruarit, as homoseksualët, as vjedhësit, as lakmuesit, as pijanecët, as shpifësit, as rrëmbyesit nuk do të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë.” Por pasi e tha të gjithë këtë, ai shton me gëzim: “Dhe të tillë qetë disa prej jush; por (sa e lavdishme kjo fjalë) u latë, por u shenjtëruat, por u drejtësuat në emër të Zotit Jezus dhe nëpërmjet Frymës së Perëndisë tonë.”⁶ Kisha në Korint ishte një kishë me kurvarë, shkelës kurore, homoseksualë, hajdutë dhe pijanecë të kthyer dhe të çliruar. Ç`të keqe ka këtu? Për këtë u bë kisha, një tufë mëkatarësh të shpëtuar nga hiri i Perëndisë.

Pas një takimi në kolegjin e krishterë Amerikan, një djalë i ri shumë i shqetësuar m`u afrua. “Çfarë më shqetëson është ky pasazh,” tha ai dhe tregoi me gisht vargjet në Biblën e tij, “as homoseksualët... nuk do ta trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë.” “Ky jam unë”, tha ai. “Nuk mund të hyj në mbretërinë e Perëndisë atëherë.”

“Nuk duhet të ndalosh aty,” i thashë, “shiko vargun pasardhës: ‘Dhe të tillë qetë disa prej jush; por ju u latë..., ... u shenjtëruat, ... u drejtësuat.’ Pendohu thellë te këmbët e kryqit ku Jezusi do t`i bëjë të gjitha këto për ty dhe do të jesh pjesë e të njëjtit grup njerëzish, mëkatarë të mëdhenj, të shpëtuar nga hiri madhështor.”

---

6 1 e Korintasve 6:9-10

Tetë

E keqja e vajtueshme kundër Perëndisë

KEMI ARDHUR tek e keqja më themelore nga të gjitha në sjelljet e këqija seksuale, por që është më e harruara: e keqja e kryer ndaj Perëndisë. Ky ishte aspekti i mëkatit të Davidit që ai në fund e rrëfeu më shumë se çdo mëkat tjetër, sepse në psalmin e tij të madh të pendimit, lidhur me çështjen, ai thotë: “Kam mëkatuar kundër teje, vetëm kundër teje, dhe kam bërë atë që është e keqe në sytë e tu.”¹ Megjithatë Davidi nuk e pa mëkatin deri në momentin kur Nathani erdhi tek ai.

Pasi ngjarja e ndyrë na jepet me detaje, në fund të kapitullit vjen kjo fjali e thjeshtë por plot kuptim: “Por ajo që Davidi kishte bërë nuk i pëlqeu ZOTIT.”² Ndoshta po lexon i lehtësuar që ka një arbitër moral përfundimtar, i cili shqetësohet për të këqijat e kryera kundër të pafajshmit. Çfarë është pakënaqësia e Perëndisë? A është thjesht pakënaqësia e një ligjvënësi, ligjet e të cilit janë shkelur? Apo mund të jetë që në një farë mënyre Perëndia e shikon Vetën sikur i është kryer një e keqe personale në një çështje si kjo? Unë besoj se është e dyta, edhe pse Davidi ishte krejt i verbër ndaj saj derisa iu hapën sytë nga mesazhi i Nathanit.

Këto janë fjalët ku zbulohet e keqja kundër Perëndisë: “Kështu thotë ZOTI, Perëndia i Izraelit: ‘Unë të kam vajosur mbret të Izraelit dhe të kam çliruar nga duart e Saulit. Të kam dhënë shtëpinë e zotërisë tënd, të kam vënë në krahët e tu gratë e zotërisë tënd dhe të kam dhënë shtëpinë e Izraelit dhe të Judës dhe në

---

1 Psalmi 51:4

2 2 e Samuelit 11:27

qoftë se kjo ishte shumë pak, unë do të të kisha dhënë shumë gjëra të tjera. Pse, pra, ke përçmuar fjalën e ZOTIT, duke bërë atë që është e keqe për sytë e Tij? Ti ke bërë të vdesë me shpatë hiteun Uriah, more për grua bashkëshorten e tij.”³ Çfarë liste e mirësisë së Perëndisë ndaj Davidit i thuhet atij! Askush më mirë se Davidi nuk e dinte sa i mirë kish qenë Perëndia me të. Fjalët e Nathanit i kujtuan Davidit se ndërsa ishte një djalosh bari i panjohur, më i riu i familjes, ai u zgjodh nga hiri dallues i Perëndisë që të ishte mbreti i ardhshëm dhe u vajos në praninë e familjes së tij nga Samueli. Këto fjalë i kujtuan Davidit xhelozinë e hidhur dhe urrejtjen që duroi për vite me radhë nga mbreti në sundim, Sauli. I kujtuan se si në shumë raste ai kishte qenë në prag të vdekjes nga dora e tij dhe se si Perëndia e kishte çliruar sërish e sërish. Atij iu kujtua se si këtij të riu të përndjekur iu bashkua Juda për ta pasur mbret dhe më vonë e gjithë shtëpia e Izraelit. E gjithë kjo pa lëvizur as gishtin më të vogël, por si dhuratë nga Perëndia. Iu tregua e gjithë pasuria që Perëndia i kishte dhënë dhe madje dhe sigurimi i mjaftueshëm për kënaqësitë e tij seksuale. Më tej i thuhet (i mjeri David që po bie gjithmonë e më shumë) që pavarësisht gjithë kësaj bujarie, nëse ai do të mendonte se nuk ishte mjaft, në zembrën e Perëndisë ishte dëshira për t'i dhënë më shumë. Askush nuk ishte trajtuar me kaq bujari nga Perëndia sa Davidi, dhe ai e dinte këtë.

Më pas erdhën fjalët hetuese që i therën mu në zemër: “Pse, pra, ke përçmuar fjalën e ZOTIT?” Me fjalë të tjera, ishte sikur Ai të thoshte: “Kur t’u dha kaq shumë, pse duhet të zgrapësh të vetmen frutë të vogël që t’u mohua, gruan e një tjetri, a thua se t’i dhashë me gjysmë zemre, se nuk doja të të jepja më shumë, se nuk e dija se çfarë ishte më e mira për lumturinë tënde, se nuk të doja?” Duket sikur ka vajtim në këto fjalë, sepse zbulojnë dhimbjen e thellë që Perëndia pati për shkak të mëkatit të Davidit. Kjo e theu Davidin. Nuk pati më përpjekje për t’u fshehur, justifikime apo vetëmbrojtje. Në atë çast, ai u thye para Perëndisë dhe me një

fjali të shkurtër shprehu fjalët më të rëndësishme që një njeri mund të shprehë: “Kam mëkatuar kundër Zotit.”⁴ Kur më pas ai, si një njeri i restauruar, shkroi dëshminë e tij në psalmin që iu referuam, ishte pikërisht ky aspekt i mëkatit të tij dhe falja e Perëndisë që i kapën zemrën dhe mendjen.

Kaq shpesh e gjejmë të pranishëm këtë element në sjelljen e keqe seksuale të një njeriu, nëse ai ka sy të shohë. Jo gjithnjë shkeljet seksuale të burrave dhe të grave janë kryer për shkak se atyre u mungonte diçka. Mëkati i tyre është kryer shpesh kundër sfondit të mirësisë dhe bujarisë së Perëndisë mbi ta. Sa i mirë është Perëndia me ta! Atyre djemve dhe vajzave të reja iu është dhënë kaq shumë: prindër të mirë, një familje e lumtur, mirëqenie e përshtatshme, e ardhme e ndritur dhe kushedi sa gjëra të mira ka planifikuar Perëndia për ta në të ardhmen, sepse mirësia e Tij shtrihet mbi gjithë krijesat e Tij, pavarësisht nëse e pranojnë ekzistencën e Tij ose jo. Nuk ishte nevoja që ky djalë ose vajzë të zgrapte atë frut të pjekur. Duhej vetëm të prisnin për kohën e Perëndisë dhe Ai do t’u jepte gjithçka sipas planit të Tij për ta: një partner jete e të dashur, një shtëpi të tyre, një familje të lumtur dhe të gjithë plotësimin e dëshirave seksuale që janë të drejta, dhe të gjitha këto pa hidhërim dhe sekrete plot faj. Mirëpo ai/ajo mori frutin e ndaluar, a thua se Perëndia edhe donte edhe s’donte, a thua se Ai nuk do t’u jepte kurrë atë që kërkonin me ngulm, vetëm po të rrëmbenin shpejt ndonjë mundësi pa pikë vlere. Kështu kryhet një e keqe e madhe ndaj Perëndisë. Çka është e vërtetë për të pamartuarit, është edhe më e vërtetë për të martuarit. U është dhënë kaq shumë nga një Perëndi i mirë: bashkëshort ose bashkëshorte, fëmijë, qeshje, shtëpi. Askush nuk e mendonte që ajo familje do të copëtohej, por ja që ndodhi. Cilado qoftë arsyeja, nuk ndodhi për shkak se Perëndia nuk ka qenë i mirë me ta, as sepse Ai nuk ishte i përgatitur të tregohej edhe më i mirë me ta. Ishte lakmia e njeriut dhe mosbesimi i tij në mirësinë e Perëndisë

që e shtyu të rrokte frutin e ndaluar. Askush veç Zotit nuk është lënduar më shumë nga ky proces.

Metoda që Satani përdori për t'i shtyrë prindërit tanë të parë të kryenin mëkatin e parë ishte pikërisht në këtë linjë. Ai tha: "A ka thënë me të vërtetë Perëndia: 'Mos hani nga të gjitha pemët e kopshtit?'"⁵ Me këto fjalë ai hoqi shikimin e tyre nga aq shumë pemë të cilat mund të hanin, dhe çfarë bollëku kishte për ta, dhe donte t'i ngulte sytë e tyre te pema që nuk mund të hanin. Ai vazhdoi ta bënte këtë (nuk kam dyshim që ky tundim ishte këmbëngulës dhe i pandërprerë ndoshta për një kohë të gjatë), derisa ata u ndien si martirë, pa liri, të rrethuar nga çdo anë, vetëm për një pemë të vetme që nuk lejoheshin ta hanin. Methju Henri (Matthew Henry) me anglishten e tij elegante e përshkruan kështu: "Djalli, duke rënduar përjashtimin, u përpoq të zhvlerësonte pranimin e së vërtetës. Ligji hyjnor nuk mund të mos pranohet, veç nëse në fillim nuk paraqitet ndryshe."

A nuk është kjo mënyra si vepron Satani me ne të gjithë? Ai na e heq shikimin nga gjërat e mira që Perëndia na ka dhënë dhe e ngul vështrimin tonë te gjërat që janë të ndaluara për ne, te fytyra e bukur që nuk duhet t'ia ngulim sytë, te personi për të cilin nuk lejohemi të bluajmë mendime seksuale, tek ata me të cilët ne nuk duhet të bëjmë asnjë hap. Kështu ai i mban sytë tanë te e ndaluara, ku ne jemi gati për rebelim kundër ligjeve morale që na shtrëngojnë nga çdo anë, duke harruar pemët e tjera të shumta, bollëkun e tyre të dhënë nga Perëndia për ne.

Gjithsesi, Satani nuk u ndal aty. Pasi ua shtiu në mendje që ndalimi ishte i paarsyeshëm dhe kufizues, ai vijoi duke hedhur baltë mbi Atë që e kishte bërë, vetë Perëndinë. Ai sugjeroi që Perëndia kishte fshehur motivet pse ua ndalonte pemën. Duke shfrytëzuar emrin e pemës, Pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, ai tha: "por Perëndia e di se ditën që do t'i hani, ... do të jeni si Perëndia

---

5 Zanafilla 3:1

në gjendje të njihni të mirën dhe të keqen.”⁶ Me fjalë të tjera ai tha: “Arsyeja pse Perëndia ju ndalon të hani nga ajo pemë është sepse Ai nuk do që ju të dini më shumë se ç’duhet, Ai nuk do që të jeni perëndi si Ai. Perëndia do që t’ju mbajë përfund, Ai nuk e do më të mirën tuaj, kështu që më mirë merrni në dorë frenat.” Ai po luante të njëjtin rol si agjitor i komunist bën sot, por në një nivel më të lartë dhe të rrezikshëm. Kjo vazhdoi derisa Evës iu ngurtësua zemra kundër Perëndisë dhe ndjeu se duhet të bënte atë ishte propozuar thjesht si vetmbrojtje. Sa moderne është Bibla sot! A nuk është kjo historia pas kaq shumë rëniesh, joshjesh të mëkatit që kanë depërtuar kaq shpesh në mendje? Një vajzë që nuk ka pasur kurrë një përvojë seksuale ndihet sikur nuk do të ketë kurrë një të tillë, nëse nuk pranon mundësinë e këtij burri që po ia kërkon asaj me ngut. Në fund të fundit, jeta ka qenë e ashpër me të. Perëndia nuk i ka dhënë atë çfarë u ka dhënë të tjerëve. Duket sikur e ka harruar. Më mirë të marrë gjërat në kontroll. E njëjta gjë është e vërtetë për çdo shtresë tjetër njerëzish, si për homoseksualin ashtu dhe për heteroseksualin, secilin në kategori të ndryshme.

Humbësi më i madh nga të gjithë këtu është Perëndia, zemra e të Cilit ishte kaq ndryshe me ta nga çfarë ata menduan, Ai i Cili po planifikonte një të mirë më të madhe sesa e kishin përfytyruar, por qëllimet e Tij të dashurisë u përbaltën. Sa shumë dhimbje i shkaktohet një burri kur ai kthehet nga një udhëtim pune dhe sheh se dikush i ka helmuar dhe kthyer kundër gruan dhe fëmijët e tij dhe në vend që ta presin krahëhapur, ata i rrinë larg dhe i bien me shkop, të sigurt që po s’e qëlluan të parët, do t’i qëllojë ai. Në fakt nuk kam pse të shpik ilustrime. Isha njëherë në një shtëpi ku dy fëmijët i kishte zënë frika që prindërit e tyre nuk do t’u jepnin ushqim sa duhej. Ishte kaq e fortë në ta, saqë duhet të ketë qenë një gjendje psikologjike e pazakontë. Për çdo vakt kishte një ankth të madh nëse do të përgatitej ushqim për ta, ndaj ata shkonin pa fund në kuzhinë që të siguroheshin se mami po

gatuante. Madje dhe kështu ata ishin gjithmonë në dyshim nëse mami po i hidhte përbërësit apo po i kursente ato në ushqim. Çfarë përvoje e tmerrshme për prindërit! Ndoshta po mendon se nëse kjo gjendje vazhdon e pakontrolluar, mund të vijë një ditë që fëmijët t'u bëjnë diçka të keqe prindërve të tyre, me mendimin se ata u janë kundër fëmijëve të tyre. E gjithë kjo ilustron të keqen e hidhur që bëjnë njerëzit kundër Perëndisë, kur besojnë mendimet që Satani u shtie në mendje dhe kështu marrin gjërat në kontroll.

A nuk është ky një faktor tjetër i harruar i sjelljes së keqe seksuale, dhe më i rëndësishmi, e keqja kundër Perëndisë dhe mirësisë së Tij? Nëse një njeri do të njohë paqen e ripërtëritjes me Perëndisë, ai duhet të paktën të zbresë në vendin ku Davidi zbriti dhe tha: "Kam mëkatuar kundër teje, vetëm kundër teje, dhe kam bërë atë që është e keqe në sytë e tu."⁷

Ndoshta nuk ka asnjë himn më të madh pendimi për këtë aspekt sesa ai nga pena e Sir H. W. Baker:

*Për vete Zoti më bëri që këtu t'i shërbej
Me dashuri të pastër dhe frikën e një biri
T'i jap lavdërim, për Të të punoj tani
Ku engjëjt përulen të shoh lavdinë e Tij*

*Hiri që kam nevojë, në Birin e Tij i imi u bë
Se me jetën dhe vdekjen e Tij shpëtimin tim fitoi
Hir që më forcon dhe më mëson
Hir që më kurorëzon kur puna ime mbaron.*

*Mëkatar i mjerë siç jam, lë gjithçka
Dikur çdo ditë për punë e ëndje jetoja
Sikur Krishti të mos derdhte gjakun e Tij
Sikur të mos i detyrohesha lavdërimi Perëndisë*

---

7 Psalmi 51:4

*O Frymë e Shenjtë, me zjarrin tënd hyjnor
Shkrije në lot këtë zemër pa mirënjohje
Mësomë të dua atë që dikur urreja
T`jetoj për Zotin para se vonë të jetë.*

A e dëgjoni dot rënkimin e njeriut që sheh se ka mëkatuar kundër mirësisë së Perëndisë dhe qëllimit të Tij të lartë për të? A nuk janë këto fjalët që vetë ti mund të thuash kur vjen te Zoti?

Nëntë

Hir madhështor, lëmsh i zgjidhur

QËLLIMI i Perëndisë, kur Ai merret me mëkatarët, nuk është dënimi apo shkatërrimi i tyre, por shërimi dhe ripërtëritja. Kjo është fusha, ku Zoti Jezu Krisht shkëlqen dhe Ai shkëlqen si në fushën e dështimeve seksuale ashtu edhe në çdo fushë tjetër. Kaq e madhe është vepra e Tij e faljes, shërimit dhe ripërtëritjes, saqë e reja që Ai prodhon nga mbeturinat e mëkatit tonë, pasi ne pendo kemi, ndonjëherë është më e mirë dhe më e ëmbël se gjëja e parë që ne prishëm me kaq trishtim. Kjo është arsyeja që në qiell nuk do të ketë më keqardhje të kota, as brejtje ndërgjegjeje, as “sikur të kishte ndodhur ndryshe”, sepse vepra e ripërtëritjes, që hiri ka bërë për ne dhe jetët tona, do të jetë e plotë dhe gjithëpërfshirëse. Po të shohim pas, do të shohim se Poçari hyjnor ka bërë një enë të re nga ajo që ne shndërruam. “Ai bëri me të një enë tjetër, që iu duk më e mirë”¹ dhe merr lavdi të përjetshme për Veten, kur vepron kështu. Çdo lot do të fshihet nga sytë tanë dhe na lihet vetëm një këngë lëvdimi. Gjithsesi, më e mrekullueshmja është që lotët mund të na fshihen që tani dhe mund të nisim këngën e lëvdimit tani.

*Shpenguar, shëruar, falur, përtërirë
Kush veç teje duhet të këndojë lëvdimin e Tij?*

Nuk e shohim askund tjetër, më shumë sesa në historinë e Davidit, hirin që “fal ngatërrestarin dhe zgjidh lëmshin”. Historia e tij na është dhënë në Shkrime jo dhe aq për të parë një mbret që

1 Jeremia 18:4

mëkatoi ndyrësisht, por një Perëndi që fal dhe shëron mrekullisht. Në fakt, shërimi i hirit ishte kaq i madh. Fakti që psalmisti i saj më i madh ra me turp, në vend që të ishte një pengesë e vazhdueshme dhe çnderim për kishën, u shndërrua në një nga vlerat e saj më të mëdha. Asnjë dëshmi tjetër si ajo e Davidit nuk u ka dhënë kaq kurajo dhe shpresë mëkatarëve të penduar, dëshmi të cilën e shkroi të plotë në Psalmet 32 dhe 51. Më pëlqen të mendoj se ai thotë kështu, ndërsa ia dorëzoi fletët e këngës solistit të tij: “Mësojuani njerëzve, këndojeni në tempull dhe e gjithë bota ta njohë mëshirën që Perëndia tregoi për një mëkatar si unë.” Hiri i Perëndisë i kthen ende sot pengesat tona në vlera, ku më kryesorja është dëshmia që inkurajon të tjerë mëkatarë për të pranuar Jezu Krishtin siç e kemi ne, nëse jemi gati ta mbajmë këtë dëshmi në dispozicion të Perëndisë për këtë qëllim.

Gjëja e parë që shohim është që Davidi u pendua thellë në të gjitha pikat e përmenduara në këto faqe. Sapo Nathani e përballi me mesazhin e Perëndisë, Davidi përuli veten para profetit pa justifikime dhe shmangie duke thënë: “Kam mëkatuar kundër Zotit.”² Thellësia e pendimit mund të matet nga fakti që ai ishte i gatshëm ta shkruante të plotë dëshminë e një mëkatarit të falur dhe të këndohej në kishë. Sa ndryshe ishte Davidi nga paraardhësi i tij, mbreti Saul, i cili kur u përball nga profeti Samuel, tha të njëjtat fjalë “kam mëkatuar”, dhe më pas tregoi se sa i pasinqertë ishte me pendimin e tij kur shtoi: “por tani më ndero, të lutem, para pleqve të popullit tim.”³ Me fjalë të tjera, mos lejo njeri ta dijë, por vazhdo me ceremoninë fetare bashkë me mua. Nga ana tjetër, Davidi ishte i gatshëm që të tjerët ta dinin se kush ishte në të vërtetë, një mëkatar i mëshiruar nga Perëndia. Më pas thellësia e pendimit së tij tregohet gjithashtu nga fakti që në Psalmin e dëshmisë së tij, në Psalmin 51, nuk ka shmangie, as arsyetime për mëkatin e tij, asnjë thënie si ajo e mëparshmeja: “shpata ha o

2 2 e Samuelit 12:13

3 1 e Samuelit 15:30

njërin, o tjetrin.”⁴ Përkundrazi, ai shkruan: “Çliromë nga gjaku i derdhur, o Perëndi, Perëndi i shpëtimit tim.”⁵ Mëkatën e tij ai e quan siç është: vrasje. Pa dyshim që rreth tij kishte plot njerëz që do të donin ta merrnin fajin e tij përsipër, ta bindnin se nuk ishte vërtet vrasje, por tani Davidi e kishte përvulur veten para Perëndisë. Ai nuk do të kishte më asgjë nga ai mëkat. Davidi e quan veten vrasës dhe i kërkon Gjykatësit të të gjithë botës të anulojë dënimin me vdekje.

Nëse pyesim si erdhi Davidi te vendi i një ndershmerie dhe vetëgjykimi të tillë, kjo ka vetëm një përgjigje: Davidi e njihte Perëndinë me të cilin po fliste. Ai e dinte se Zoti ishte i mëshirshëm, i hirshëm dhe i gatshëm të falte. Përpara atij hiri, Davidi e dinte që mund ta përbalonte rrëfimin e plotë të shtrirjes së mëkatit të tij. Sigurisht që përgjigja erdhi si rrufe: “ZOTI e ka hequr mëkatën tënd; ti nuk ke për të vdekur.”⁶ Kjo ishte sikur Nathani tha: “Me rrëfimin dhe vetëgjykimin tënd ti le mënjanë mëkatën tënd, u ktheve nga ai. Zoti ka bërë të njëjtën gjë. Tani mund të themi që ka ikur përgjithmonë.” Shpirtmadhësia e Tij duhet të na mahnitë.

*O mirësi e pamatë, Ai e tregon
Këtë mirësi të pamatë, armiqve të Tij.*

Edhe pse situata si pasojë e mëkatit të tij është shumë larg zgjidhjes, edhe pse ai duhet të kalojë nëpër disiplinë, ai ecën mespërmes tyre tashmë i falur dhe në miqësi me Perëndinë, dhe përjeton gjithë ngushëllimin dhe besnikërinë e Perëndisë.

I njëjti hir na jepet dhe neve, nëse pendo kemi si Davidi. Në fakt, ky hir na është shfaqur dhe bërë më i sigurt, sepse e dimë që kur ende ishim në mëkatet tona, Perëndia dha Birin e Tij të vdesë në kryq për ne. Në çastin që ndalojmë së forcuari qafën tonë dhe

4 2 e Samuelit 11:25

5 Psalmi 51:14

6 2 e Samuelit 12:13

përulim kokat para Zotit Jezu në pendim dhe rrëfim, dëgjojmë fjalët: “Zoti e ka hequr mëkatin tënd.” Siç e thotë dhe G. Campbell Morgan në komentin e tij për këtë varg: “Një njeri e heq mëkatin e tij kur e rrëfen me sinqeritet. Kjo e bën Perëndinë që ta heqë edhe Ai. Heqja hyjnore e mëkatis është bërë gjithmonë e mundur nga shlyerja hyjnore, por bëhet e mundur për mëkatarin, vetëm kur ai rrëfen dhe gjykon dhe e heq tutje nga vetja.”⁷

Ne duhet të besojmë vërtetë se nëse Perëndia e ka hequr mëkatin, ai është zhdukur vërtet. “Sa larg është lindja nga perëndimi aq shumë ai ka larguar nga ne fajet tona.”⁸ Largësia mes lindjes dhe perëndimit është një distancë pa mbarim, që nuk mund të matet për nga natyra. Kaq larg i ka larguar Perëndia mëkatisit e njeriut që pendohet. Ashtu si në rastin e Davidit, megjithëse situata e shkaktuar nga mëkati ynë vazhdon për një farë kohe dhe na përfshin në shumë disiplina përulëse, ne mund të ecim përmes tyre si njerëz të falur në bashkësi me Jezusin. Ndonjëherë fakti që mëkati na lë një pasojë të dhimbshme, që mund të na rrijë gjithnjë përpara, mund ta bëjë të vështirë që të besojmë ose të paktën të gëzohemi në faljen e mëkateve. Ama duhet të besojmë dhe të gëzohemi. Në të kundërtën, çnderojmë Perëndinë dhe gjakun e Birit të Tij që u derdh për ne, sepse “ai, që nuk i beson Perëndisë, e ka bërë atë gënjeshtar”⁹ Kur veprojmë kështu, Perëndia është në gjendje të shndërrojë pasojën e mëkatisit tonë që të mos e bartë më veçorinë e gjykimit mbi ne, por të bëhet lënda e parë, me të cilën Ai punon një plan të ri për jetët tona. Pas pak, do të flasim më shumë për këtë.

Davidi, jo vetëm u pendua, por iu nënshtrua pa u menduar dy herë të gjitha disiplinave që Perëndia vuri mbi të si pasojë e mëkatisit të tij. Në këmbim, kjo solli më tej hir të mahnitshëm nga Perëndia, që i shtojte faljes së Tij të mrekullueshme.

7 Nga *Searchlights from the Word* nga G. Campbell Morgan. Oliphants Ltd., London.

8 Psalme 103:12

9 1 e Gjonit 5:10

Edhe pse falja e Perëndisë ishte e plotë, Ai vuri disiplinë të rëndë mbi Davidin. Së pari, pasi i tha që Perëndia e kishte hequr mëkatën e tij, Nathani kishte për detyrë t'i thoshte menjëherë Davidit: “Megjithatë, duke qenë se me këto veprime u ke dhënë rastin armiqve të ZOTIT të blasfemojnë, djali që ka lindur duhet të vdesë.”¹⁰ Gjithashtu iu tha: “Kështu, pra, shpata nuk do të largohet kurrë nga shtëpia jote; ... Ja, unë do të sjell kundër teje fatkeqësinë nga vetë shtëpia jote...”¹¹ Sigurisht që këto dy gjëra ndodhën dhe të prek nënshtrimi dhe butësia e Davidit nën ndëshkimin e Perëndisë së tij. Ai e dinte që “Zoti ndreq atë që do dhe fshikullon çdo bir që pranon.”¹² Ai e dinte se goditja që po binte mbi të nuk ishte ndëshkimi i një gjyqtari, por disiplina e një babai që e kishte falur atë; dhe Davidi u nënshtrua, pa i bërë bisht.

Le t'i shohim edhe njëherë detajet e historisë. Fëmija që i lindi Bathshebës u sëmur. “Atëherë Davidi iu lut Perëndisë për fëmijën dhe agjëroi; pastaj hyri në shtëpi dhe e kaloi natën i shtrirë për tokë.”¹³ Sapo dëgjoji lajmin e vdekjes së fëmijës, në vend që të trishtohej edhe më shumë ai “u ngrit nga toka, u la, u vajos dhe ndërroi rrobat, pastaj shkoi në shtëpinë e ZOTIT dhe ra përmbys; pastaj u kthye në shtëpinë e tij dhe kërkoi t'i sillnin ushqim dhe hëngri.”¹⁴ Kur shërbëtorët e tij u habitën nga veprimet e tij, ai u përgjigj me fisnikëri: “Kur fëmija ishte ende gjallë, unë agjëroja dhe qaja, sepse thashë: ‘Kushedi ZOTIT mund t'i vijë keq për mua dhe e lë fëmijën të jetojë?’ Por tani ai ka vdekur. Pse duhet të agjëroj? Vallë, a kam mundësi ta kthej? Unë do të shkoj tek ai, por ai nuk do të kthehet tek unë.”¹⁵ Shih nënshtrimin pa murmuritje ndaj asaj që Perëndia kishte lejuar të vinte mbi të.

---

10 2 e Samuelit 12:14

11 2 e Samuelit 12:10-11

12 Hebrejve 12:6

13 2 e Samuelit 12:16

14 2 e Samuelit 12:20

15 2 e Samuelit 12:22-23

Sigurisht që profecia e Nathanit në lidhje me telashet që do t'i vinin Davidit nga vetë familja e tij, u plotësua. Çasti më i errët në jetën e Davidit ishte kur ai mësoi se vetë djali i tij ishte rebeluar kundër tij, i kishte kthyer kundër një komb të tërë dhe i uzurpoi fronin.

Errësira e asaj nate të trishtë, kur Davidit iu desh të arratisesh në mërgim me një qind burra besnikë, u ndriçua gjithsesi nga kjo rreze që gjithçka po ndodhte si Perëndia e kishte thënë. Megjithëse ai po shtrydhej me shumë dhimbje, kjo po bëhej nga dora e Perëndisë që e kishte falur dhe e kishte dashur Davidin. Kjo ishte arsyeja pse Davidi nuk e kishte të vështirë t'i nënshtrohej trysninë së gishtave të Tij. Kur ndjekësit e tij donin të merrnin arkën e Perëndisë me ta, si një shenjë të dukshme që Perëndia ishte në anën e tyre, Davidi tha: “Çoje në qytet Arkën e Perëndisë! Po të kem gjetur hir në sytë e ZOTIT, ai do të më kthejë dhe do të bëjë që ta shoh përsëri qytetin bashkë me banesën e tij. Por në rast se thotë: ‘Nuk të pëlqej’, ja ku jam, le të më bëjë atë që i pëlqen.”¹⁶

Nënshtrimi ndaj Perëndisë në këtë situatë bëri të mundur që Davidi të mos marrë hak ndaj të tjerëve. Kur njëri nga armiqtë e tij e mallkoi hapur ndërsa ai ia mbathte, Davidi, ndërkohë që ndjekësit e tij do ta kishin shtrirë të vdekur përdhe për guximin e tij të ashpër, tha: “Lëreni të rrijë dhe të mallkojë, sepse ia ka urdhëruar ZOTI. Ndoshta ZOTI do ta shohë hidhërimin tim dhe do të më bëjë të mira, në vend të mallkimeve që më drejton sot.”¹⁷ Askund tjetër nuk u pa kjo sjellje e butë dhe pa hakmarrje me shumë sesa kundrejt djalit të tij Absalom, shkak i vuajtjeve të Davidit. Kur në fund Davidi vendos të dërgojë njerëzit e tij kundër Absalomit dhe forcave të tij, ai u kujdes t'i udhëzonte: “Për hirin tim silluni me kujdes me të riun Absalom!”¹⁸ Qëllimi i tij nuk ishte që ai të vritej, por që të sillej i gjallë që i ati ta donte si djalë të

16 2 e Samuelit 15:25-26

17 2 e Samuelit 16:11-12

18 2 e Samuelit 18:5

bindur. Vaji i Davidit, kur dëgjoi që djali i tij ishte vlarë në betejë, ishte më therësi në letërsi: “O biri im Absalom; biri im, biri im Absalom. Të kisha vdekur unë në vendin tënd, o Absalom, biri im, biri im!”¹⁹ Vetëpërmbajtja e tij para armiqve ishte rezultat i përluljes së tij para Perëndisë dhe që e pranonte situatën si nga dora e Tij. Prandaj Perëndia jo vetëm e fali Davidin, por përdori të gjitha vuajtjet dhe masat disiplinore, që ishin pasojë e mëkatit të tij, për ta çuar drejt rrugës së shenjtërisë dhe nënshtrimit ndaj Perëndisë.

Edhe neve, megjithëse jemi të falur, Perëndia mund të na vendosë në disiplinime të thella, përmes situatave që mund të vijnë si pasojë e mëkateve tona. Ndaj këtyre disiplinimeve të Perëndisë jemi thirrur të nënshtrohemi pa hezitim a kundërshtim, pa fajësuar nënshkaqe, por t'i shohim me syrin se çdo gjë na vjen nga dora e dashur e Perëndisë, i Cili na ka falur. Kjo është e vetmja rrugë për të gjetur hir që tepron dhe merret me situatën ku gjendemi dhe e shndërron në lëndë të parë për qëllime të pastra dashurie.

Ndonjëherë mungon nënshtrimi tek ata që thonë se janë penduar. Dëgjova njëherë për një burrë që kishte rënë në imoralitet, të cilin dhjakët e kishës, ku bënte pjesë, mendonin se duhet ta disiplinonin sipas Shkrimit. Kështu, emri i tij u hoq nga lista e anëtarëve dhe iu ndalua pjesëmarrja në Darkën e Zotit në kishë, edhe pse ata donin që ai të vazhdonte të merrte pjesë në takimet e kishës, nëse donte. Ai bëri një rrëfim të plotë dhe dukej i penduar. Vazhdoi të merrte pjesë në kishë dhe ulej në fund pa marrë Darkën e Zotit. Për shkak se kisha nuk u nxitua ta rivendosë në vendin e mëparshëm pas rrëfimit të tij, ai u indinjua se kjo ishte një sjellje mosfalëse, sipas tij, dhe shkoi në një kishë tjetër. Kjo tregoi që kisha kishte bërë mirë që nuk e kishte rikthyer me shpejtësi. Një i penduar i vërtetë do t'i ishte nënshtruar gjithçkaje që mund të binte mbi të dhe për aq kohë sa vëllezërit e tij e mendonin të nevojshme. Ai duhet të kishte thënë: “Nëse më përjashtojnë përgjithmonë, është thjesht shumë pak në krahasim me atë që mëkati im meriton.” Kështu

do ta kishte pranuar këtë nga dora e Perëndisë dhe do të ishte në paqe. Ky është burri që njihet shpejt në rrethin e bashkësisë së mëkatarëve, që është vetë kisha në të vërtetë. Por, nëse nuk shohim përmbushje në faljen dhe mirëkuptimin e të tjerëve, mund të jetë për shkak se nuk jemi penduar siç dhe sa duhet dhe se nuk jemi nënshtruar aq thellë ndaj asaj që mund të vijë mbi ne. Njerëzit ndiejnë dhe trajtojnë siç duhet të shtyrë nga instinkti. Është shumë e vështirë të mos falësh një njeri vërtetë të thyer. E megjithatë, nëse njerëzit na trajtojnë pa marrë parasysh gjithë poshtërimin tonë, kjo shtron rrugën për ne që të nënshtrohemi, sepse së pari po i nënshtrohemi Perëndisë tonë.

Ndërsa Davidi iu nënshtrua gjithçkaje që Zoti kishte lejuar të binte mbi të, ai pa Perëndinë të vepronte në anën e tij, duke u marrë me punët e tij, duke e përligjur Davidin si birin e Tij, duke ia mbyllur gojën gjithë armiqtë të tij. Pasojat e mëkatit të Davidit nuk ishin më përgjegjësia e Davidit, por e Perëndisë. Tashmë ishte bërë lënda e parë e qëllimit të ri të Perëndisë për Davidin, me anë të së cilit Ai do të tregonte se çfarë Perëndie kishte Davidi. A thua se Davidi nuk lidhej me asnjë faj me situatën. Në fakt nuk kishte më asnjë faj, sepse falja e Perëndisë për Davidin ishte e plotë. Nuk ka vend këtu për të dhënë të gjitha detajet e historisë së një të vdekshmi, përveçse për të thënë që Perëndia e çliroi atë nga të gjithë armiqtë e tij dhe në fund e rivendosi pikërisht në fronin që mendohej se e kishte humbur përgjithmonë. Absalomi u ther në betejë, ushtria e tij u shpartallua dhe më vonë kombi i çon fjalë Davidit: “Kthehu, ti me gjithë shërbëtorët e tu.”²⁰ Në fund Davidi duhet dhe nderohet më shumë se kurrë më parë, fronti i tij është më i sigurtë dhe mbretëria e tij më e begatë. Përvojat, përmes së cilave kaloi për shkak të dështimeve të tij, urrejtja e armiqtë të hidhur dhe hiri i pamasë e restaurues i Perëndisë, tani vetëm sa motivojnë “këngëtarin e ëmbël të Izraelit” për këngë të tjera lëvdimi për Perëndinë. Çfarë ilustrimi për Perëndinë që jo vetëm

fal të penduarin, por nëse duhet vjen dhe në mbrojtje të tij, duke e pranuar së pari si fëmijën dhe shërbëtorin e Tij.

E njëjta gjë vlen dhe për ne. Derisa të pendohemi, situata që i kemi krijuar vetes, është përgjegjësia jonë. Që në çastin kur përuhim veten me pendim dhe rrëfim, situata bëhet e Perëndisë dhe qëllimi i Tij është të bëjë diçka të re me të. Sa për Davidin, ai është tani lënda e parë e Perëndisë për një plan të ri dashurie, sikur të mos kishte më asnjë faj të lidhur me ne. Përgjegjësia ka kaluar nga shpatullat tona te të Tijat dhe na komandon të gjejmë prehje në Të për të gjitha. Më pas thjesht duhet të punojmë bashkë me Të, duke iu bindur dritës që na jep për hapat e radhës që duhen ndërmarrë. Ndërsa veprojmë kështu, Perëndia punon në mbështetjen tonë dhe një model i ri del në dritë, i cili mbart shenjat e pagabueshme të dorës të Tij. Shohim që Ai sjell rregull nga kaosi ndërsa ecim me Të në paqe. Nëse pyesim si është e mundur të ecësh me Të në paqe mospërmes situatave të vështira, në të cilat mëkatet tona kanë kontribuar kaq shumë, përgjigjja ime është: nuk mund të jemi më qelibar para syve të Perëndisë, sesa kur gjaku i Krishtit na pastron, kur i themi mëkatit mëkat. Perëndia është gjithmonë në anën e një të penduari të tillë, edhe nëse ka qenë mëkatari më i keq i ferrit.

Triumfe hiri të tilla i shohim në kapërderdhje të mëdha dhe varitete të pafundme, kudo që ungjilli i Krishtit shpallet. Radhë të tëra dëshmitarësh do të rreshtoheshin të tregonin për hirin madhështor që i fali ata, që i ribëri, që shndërroi të gjithë dëmin që solli mëkati i tyre dhe u bëri “më tepër të mira sesa në fillimet tuaja”²¹ Me një çast të tillë duhet të kënaqemi. Në dijeninë time, një nënë e re e pamartuar gjeti Zotin Jezu Krisht si Shpëtimtarin e saj personal në mes të rrënojave të jetës së saj. Jo vetëm në sjelljen e saj të keqe specifike, por dhe në çdo gjë tjetër ajo e shihte veten si mëkatare, por si një mëkatare që Jezusi erdhi ta shpëtojë. Duke qenë e falur shumë, e donte Shpëtimtarin shumë

21 Ezeieli 36:11

dhe mësoi të ecte me Të në çdo çast të ditës. Falja dhe pastrimi, që Zoti Jezu Krisht i dha asaj nga mëkati, ishin kaq të mëdha, sa që ajo u çlirua nga ndjenja e turpit dhe i mbeti veç dëshmia e paqtë e një mëkatareje për Shpëtimtarin e saj. Ajo nisi të shkëlqejë dhe të shkojë me kurajo në punë, duke lindur fëmijën e saj që tashmë e pranoi si dhuratën e Perëndisë për të. Ndonjëherë kthehej te këmbët e kryqit, kur Satani e qortonte me të shkuarën e saj. Ajo nuk donte të njihej ndryshe nga ç'ishte në të vërtetë dhe ishte gjithnjë e gatshme të jepte dëshminë e saj të hirit shpëtues të Jezusit për një nënë të pamartuar. Vazhdoi kështu për disa vite. Një ditë, kur një burrë po kërkonte planin e Perëndisë për partneren e tij të jetës, ai u drejtua dhe u tërhoq tek ajo. Sot ata janë të martuar dhe është krijuar një familje tjetër e krishterë, nga e cila ngrihen lavde për Perëndinë. E gjitha kjo doli nga rrënojat, rrënoja të cilat për të tjerë larg Perëndisë nuk do të kishin kuptim tjetër veçse dëshpërim dhe cinizëm. Mos harroni, kur Perëndia lejohet të hyjë në një jetë, ka *gjithmonë* një fund të lumtur, pavarësisht se në çfarë kushtesh i gjen Ai gjërat, kur vjen.

Siguria e Davidit në hirin e Perëndisë ndaj mëkatarit ishte e jashtëzakonshme, edhe kur vuajtjet e tij lidheshin më shumë me mëkatin e tij, edhe në dendësinë e tyre më të madhe. Po citoj një rast për inkurajimin tonë. Titulli i Psalmi të tretë na tregon se u shkrua nga Davidi “kur po arratisej nga djali i tij Absalom”. Sigurisht, që ky ishte një nga çastet më të errëta të jetës së tij, që me sa duket u bë edhe më i errët kur Nathani i tha se ky ishte një nga disiplinimet që do të binte mbi të për mëkatet e tij. Dikush mund të priste që, si rrjedhojë, ta gjente Davidin të thyer në shpirt e plot vetëdënim, i sigurt se Perëndia ishte kundër tij që t'i jepte atë që meritonte dhe duke vrapuar si një qen i vogël me bisht ndër shalë. E kundërta ishte rasti këtu. Shohim që Davidi është plot besim në Perëndinë dhe plotësisht i sigurt që Perëndia ishte në anën e tij. Dëgjoje si thotë: “O Zot, sa të shumë janë armiqtë e mi! Shumë ngrihen kundër meje. Shumë thonë për mua:

‘Nuk ka shpëtim për të pranë Perëndisë’. *Por ti, o Zot, je një mburojë rreth meje; ti je laudia ime dhe ai më lartoi kokën.*²² Ai vazhdon kështu, duke pasur gjithmonë e më tepër siguri, derisa e mbyll duke i paraprirë me besim fitores së plotë të Zotit për të dhe ndryshimit të plotë të kursit të armiqve të tij. “Çohu, o Zot, më shpëto, o Perëndia im; sepse ti i ke goditur tërë armiqtë e mi në nofull; u ke thyer dhëmbët të pabesëve.”²³

Çfarë inkurajimi për këdo sot që i duhet të ecë në shtegun e vështirë si pasojë e gabimeve në të shkuarën! Një njeri i tillë mund të ketë siguri akoma më të madhe në Perëndinë e hirit sesa Davidi, sepse ai mund të shohë që Jezusi vdiq për të dhe që gjaku i Tij është më se i mjaftueshëm për të pastruar çdo njollë dhe për të fshirë plotësisht çdo element faji të asaj që ka ndodhur. Prandaj, nuk është nevoja për të akuzuar më tej veten, as që Perëndia do ta gjykojë. Përkundrazi, Perëndia është në anën e të penduarit duke bërë diçka të re dhe të bukur nga lëmshi që shkaktoi. Ndërkohë Perëndia po përdor sprovat dhe disiplinat ndërhyrëse si mjete për ta nxitur atë drejt shtegut të shenjtërisë dhe nënshtimit ndaj Tij, njësoj siç bëri me Davidin.

*Diçka të bukur, diçka të mirë
Gjithë lëmshin tim Ai e kuptoi*

*Gjithë sa kisha për t'i ofruar Atij ishte thyerje dhe grindje
Por diçka të bukur Ai bëri me jetën time.*²⁴

---

22 Psalmi 3:1-3

23 Psalmi 3:7

24 *Something Beautiful* © copyright 1971 by William J. Gaither. Përdorur me leje.

Pendim më i thellë

NË KAPITUJT e mëparshëm do të keni vënë re një fjalë që përsëritet vazhdimisht, e cila duket se ka një rëndësi të madhe. Në fakt, theksohet se përvoja e vërtetë e hirit të Perëndisë që ripërtërin, varet nga ajo. Është fjala e vogël “pendim”. Prandaj është e rëndësishme që ta përkufizojmë dhe ta bëjmë të qartë çfarë na kërkohet këtu. Vetëm fakti që nëntitulli i librit është “Një ndihmë për pendim më të thellë” e bën më të domosdoshme që ta bëjmë këtë. Prandaj ne do të shkojmë te Shkrimet.

Çdo libër reference tregon se fjala greke e përkthyer për “pendim” do të thotë të ndryshosh mendjen. Ajo përdoret për të shprehur ndryshim në mendje jo vetëm në lidhje me mëkatin, por dhe me çdo gjë tjetër. Thuhet se Perëndia “nuk është njeri që pendohet”¹ që do të thotë se Ai nuk e ndryshon mendjen. Përsëri “sepse dhuntitë dhe thirrja e Perëndisë janë të pakthyeshme”² që do të thotë se Ai nuk e ndryshon mendjen në lidhje me thirrjen që na ka dhënë. Prapë shohim që Esau “kur ai deshi të trashëgojë bekimin, iu refuzua, ndonëse e kërkoi me lot, sepse nuk gjeti vend pendimi”.³ Kjo nuk do të thotë se Esau nuk u pendua, por që ai nuk gjeti pendim te babai i tij, Isaku; pra, që Isaku të ndryshonte mendjen. Isaku i kishte dhënë Jakobit të gjithë bekimin e tij patriarkal bashkë me të gjitha të mirat që e pasonin atë bekim dhe ai nuk do ta kthente mbrapsht.

---

1 1 e Samuelit 15:29

2 Romakëve 11:29

3 Hebrejve 12:17

Gjithsesi, kjo fjalë është përdorur zakonisht, kur një njeri ndryshon mendjen në lidhje me çështjet e moralit. Aty ku tha se kishte të drejtë, pranon se e kishte gabim; aty ku e shfaqësonte veten, tani e dënon atë. Ky ndryshim në mendje kushton vërtetë, sepse ne të gjithë urrejmë të jemi gabim dhe duam të kemi të drejtë.

Ne mund të përmbledhim thirrjet e Perëndisë që njeriu të pendohet në tre tituj. Së pari, njeriu është thirrur për “pendimin te Perëndia”.⁴ Ky është pendimi themelor për të cilin janë thirrur të gjithë mëkatarët. Ata duhet të pendohen që e drejtojnë vetë jetën e tyre dhe ndjekin rrugën e tyre të pavarur nga Perëndia, duke menduar se është e drejtë të veprojnë kështu. Ata duhen të ndryshojnë mendje, të pranojnë se janë gabim në veprimet e tyre dhe të kthehen te Perëndia. Nuk është çështja të rrëfejnë se kanë rrëshqitur nga rruga kryesore e shenjtërisë në një pikë apo në ndonjë tjetër, por që të ndërgjegjësohen se nuk kanë qenë kurrë atje, po në rrugën e gjerë që çon në shkatërrim.

Më pas shohim pendimin nga mëkatarët dhe qëndrimet individuale, si në rastin kur Pjetri i tha Simon magjistarit: “Pendohu, pra, për këtë ligësi që ke dhe lutju Perëndisë që, po të jetë e mundur, të të falet mendimi i zemrës sate.”⁵ Në këtë pendim Perëndia nuk thërret vetëm atë që kthehet te Perëndia për herë të parë, siç edhe duhet të ndodhë, por edhe të krishterin. Mesazhi i Perëndisë për jo më pak se pesë nga shtatë kishat, të cilave u dërgon letra në kapitujt e parë të Zbulesës, ishte “Pendohu” (Zbulesa 2:5; 2:16; 2:21; 3:3; 3:19).

Së treti, kemi shprehjen “pendimi nga veprat e vdekura”.⁶ Mendoj se kjo shprehje ka kuptimin të kërkosh paqen me Perëndinë “jo me anë të besimit, por me anë të veprave të ligjit”.⁷ Ne duhet të ndryshojmë mendjen për sa i përket përpjekjes tonë për të fituar

---

4 Veprat 20:21

5 Veprat 8:22

6 Hebrenjve 6:1

7 Romakëve 9:32

kthimin tonë te Perëndia me anë të veprave tona. Kjo mund të na duket e drejtë, por ne duhet të pendohemi nga vepra të tilla dhe të shohim se ato janë të vdekura dhe pa vlerë për Perëndinë, veçse nëse vijmë tek Ai përmes rrugës së re dhe vepruese të gjakut të Jezusit.

Pendimi, pra, është ndryshim i qëndrimit në lidhje me këto tri gjëra; por tani po flasim veçanërisht në lidhje me të dytën, domethënë mëkatin. Pendimi nga mëkati duhet të shprehet përmes fjalëve duke rrëfyer dhe përmes veprave duke u kthyer.

Së pari, rrëfimi. Pas pendimit, sigurisht. Nuk mund të rrëfejmi si mëkat atë për të cilën nuk jemi penduar. Por për atë që jemi penduar, duhet të rrëfejmi tani. Ky rrëfim i bëhet së pari Perëndisë. Nuk mjafton të thuash: “Perëndia di gjithçka, pse duhet që t’ia rrëfej Atij?” Ai thotë: “Merrni me vete disa fjalë dhe kthehuni tek Zoti.”⁸ Prandaj duhet të shprehësh pendimin tënd me fjalë. Ulu në gjunjë dhe nis nga fillimi t’i tregosh Perëndisë se çfarë ke bërë, si e sheh mëkatin tani dhe se si ai të zbulon kush je vërtetë. Mos e bëj me turr. Bëhu me Perëndinë kundër vetvetes. Mund t’i japësh vetes të gjithë emrat e këqinj që të pëlqejnë dhe prapë mezi do t’i afrosh të vërtetës. Mbaj mend njëherë, kur po pendohesha para Perëndisë dhe thashë gjëra të rënda për veten. Ndjeva se isha treguar tepër i ashpër për të gjitha, ndoshta e teprova deklarimin e mëkatit tim dhe me gjysmë zemre prisja që Perëndia të më thoshte atë, që një mik i thotë tjetrit, kur ai e përul veten: “Nuk mendoj se je kaq i keq.” Në vend të kësaj, ndërsa u ngrita nga lutja atë ditë, m’u duk sikur dëgjova qiellin të lëshojë një “Amen!” shumë konfirmues; me fjalë të tjera: “E vërtetë!” Ndoshta e kemi kursyer veten këtu dhe pendimi ynë duhet të shkojë më thellë.

Ka raste, kur dukshëm ky rrëfim i duhet bërë dhe një njeriu, atij ose atyre që i kemi bërë padrejtësi apo i kemi mashtruar dhe Perëndia do të na drejtojë se si dhe kur duhet bërë kjo. Gjithmonë kjo përfshin humbjen e drejtësisë nga ana jonë, që do të thotë humbasim reputacionin para të tjerëve. E çfarë pastaj?! Jezusi

humbi reputacionin e Tij për ne, kur mori vendin tonë në kryq. A nuk duhet që ne të lëmë me dëshirë reputacionin tonë, kur Ai na bind? Sigurisht që kjo do të thotë të vdesësh vërtetë, por në jetën e krishterë ne vdesim që të jetojmë. Dhe sa me bollëk është jeta, jeta e Tij, që na jepet nga varrosja e vetes! Mbase dhe këtu duhet të shkojmë më thellë dhe t'i themi lamtumirë copës së fundit të shfajësimit të vetes.

Më pas, pendimi shprehet me veprimin e kthimit mbrapsht të gjërave, ose duke riparuar humbjen që u kemi shkaktuar të tjerëve. Ka raste kur i vetmi riparim që mund të bëjmë është të kërkojmë faljen e dikujt. Gjithsesi, shpesh, duhet të shkojmë më tej duke kthyer çfarë është vjedhur, duke i dhënë fund marrëdhënies së gabuar me dikë tjetër, duke tërhequr një vendim të marrë, duke braktisur një shteg që kemi ndjekur, duke hequr dorë nga një idhull që ka zënë vendin e Krishtit në jetët tona. Ndonjëherë duhen bërë riparime bujare për humbjet që kemi shkaktuar, si në rastin e Zakeut, që nuk u dha njerëzve mbrapsht vetëm ato që u kishte marrë me mashtrim. Edhe pse përdora fjalët “duhet” dhe “është e nevojshme”, kthimi nuk duhet bërë si detyrim ligjor, por sepse falja e Zotit Jezus ka prekur dhe zbutur zemrat tona. Tani ne kemi dashurinë e Tij për ata njerëz dhe është më tepër “dëshiroj” sesa “duhet”.

Jezusi i tha kishës në Laodice: “Ji i zellshëm dhe pendohu.”⁹ Me të drejtë mësuesit tanë na kanë thënë se duhet të jemi të zellshëm për të dëshmuar, për t'u lutur, për të lexuar Biblën tonë. Por duket sikur Jezusi na thotë në këtë varg: “Para së gjithash, ji i zellshëm për t'u penduar.” Ai do që ne të pendohemi siç duhet, si Zakeu, me gjithë zemër dhe me duar të hapura.

Shenja e vërtetë e rrëfimit është ta bësh vullnet të plotë dhe jo kur zbulohesh e nuk ke zgjidhje tjetër veçse të rrëfesh. Rrëfimi i Akanit për mëkatin e vjedhjes së arit dhe mantelit gjatë rrëzimit

---

9 Zbulesa 3:19

të Jerikos ndodhi në këtë rend dhe nuk mori falje.¹⁰ Perëndia i dha mundësinë disa herë që të rrëfente vetë, ndërsa po hidhej shorti fillimisht mes fiseve, pastaj mes familjeve të fisit që i ra shorti, më pas mes shtëpive në familjen e zgjedhur dhe në fund mes individëve. Sa histori dramatike! Perëndia mund t'ia tregonte shumë lehtë Jozueut emrin e fajtorit që në fillim dhe kështu do t'i kishin vajtur te tenda e do të gjenin gjërat e vjedhura. Por Perëndia zgjodhi qëllimisht këtë rrugë të tërthortë për të zbuluar fajtorin, që t'i jepte atij një mundësi të rrëfehej vetë, që Ai të kishte mëshirë për të. Megjithëse litari po shtrëngohej ngadalë rreth Akanit në çdo hedhje shorti, ai vendosi të luante bllofin deri në fund duke vënë bast gjithë kohës se shorti i fundit nuk do të binte mbi të. Kur në fund te shtëpia e zgjedhur shorti duhet të bëhej për çdo individ, ishte shumë vonë për mëshirë. Akani kishte treguar se ishte qafëfortë dhe nuk donte të pendohej deri në fund. Megjithëse, kur u përball me mëkatit, ai e rrëfeu, urdhri hyjnor ishte që të vritej me gurë, pa anulim.

Disa njerëz mendojnë se bëjnë diçka të mrekullueshme nëse marrin përsipër fajin, kur më në fund çështja zbulohet. Por, për sa kohë kishte një mundësi që ajo të mos zbulohej kurrë, ata ishin të kënaqur të vazhdonin në heshtje. Prandaj rrëfimi i mëkatit, kur më në fund e bënë, nuk ishte një rrëfim i vërtetë dhe nuk u dha faljen e Perëndisë. Rrëfimi i mëkatit, rrëfim i cili lëviz dhembshurinë e Perëndisë duke e bërë Atë pjesë të punëve të njerëzve, është ai i cili rrëfëhet edhe nëse nuk do të zbulohej kurrë. Kjo ndodh, kur një njeri shtyhet dhe bindet për mëkat vetëm nga Fryma e Shenjtë. Duhet më shumë se rrëfimi i mëkatit të “Akanit” për ta sjellë dikë në paqe me Perëndinë dhe ta bëjë Perëndinë të veprojë në interesin e tij. Gjithsesi ndodh ndonjëherë në jetë që përvoja e një njeriu kur zbulohet, prodhon tek ai një vetëgjykim të pastër, që e sjell te Perëndia përmes punës së Frymës së Shenjtë.

---

10 Jozueu 7

Nën dritën e kësaj, do të kishim dashur që Davidi të mos kishte pritur Nathanin që ta përballte me mëkatit e tij, para se ta rrëfente. Sa lavdiplotë do të kishte qenë për Perëndinë, nëse Davidi, në mjerimin e zemrës së tij, do të kishte kërkuar së pari profetin e ta ekspozonte të gjithë historinë e të kërkonte lutjet e tij. Nga ky këndvështrim mund të ketë dyshime për çiltërsinë e pendimit të Davidit. Thashë që duhet më shumë se rrëfimi i mëkatit të Akanit për ta sjellë njeriun në paqe me Perëndinë. Në rastin e Davidit kishte patjetër “diçka më shumë”, përndryshe Davidi nuk do ta kishte njohur restaurimin e Perëndisë siç ndodhi. E them për inkurajimin e kujtdo që nga një zemër e mashtruar janë çuar drejt shtyrjes së rrëfimit, derisa nuk kishin më mundësi, dhe si rrjedhojë priren nga dëshpërimi. Nga historia e Davidit inkurajohen edhe njerëz të tillë, sepse nëse gjendet “diçka më shumë” në pendimin tonë si te Davidi, mund të kemi dhe ne siguri për mëshirë. Patjetër, që kishte elementë të tjerë në pendimin e Davidit, sesa thjesht vonesa në rrëfim. Së pari, ai pranoi përballjen e Nathanit; mbi të gjitha kjo ishte lehtësim. Për një vit, ndërsa fshihte mëkatit, Davidi kishte qenë nën bindjen e tmerrshme për mëkat dhe nën mjerim të madh në zemër. Në Psalmin 32, ku ai tregon diçka nga ajo që po kalonte në atë kohë, ai thotë: “Ndërsa po heshtja, kockat e mia treteshin midis rënkimeve që kisha tërë ditën. Sepse ditë e natë dora jote rëndonte mbi mua, fuqia ime i përngjante thatësisë së verës.”¹¹ Kur Nathani erdhi me përballje, ajo u pranua me lehtësim, sepse i dha Davidit mundësinë të rrëfente dhe të lironte barrën. E dyta, pati rrëfim të menjëhershëm, pa shfajësime apo shmangie: “Kam mëkatuar kundër Zotit.”¹² Më tej ishte gatishmëria për t’u njohur ashtu siç ai ishte në dy Psalmet e dëshmisë që shkroi.¹³ Gjithashtu më pas, siç kemi parë, Davidi ishte i gatshëm t’i nënshtrohej plotësisht gjithë disiplinës që Perëndia vuri mbi të.

---

11 Psalmi 32:34

12 2 e Samuelit 12:13

13 Psalmet 32 dhe 5

Të gjitha këto gjëra treguan se Davidi, pavarësisht rrëfimit të tij të vonuar, ishte vërtet i thyer para Perëndisë, prandaj ai e dinte restaurimin e hirit të Perëndisë. E njëjta gjë mund të jetë e vërtetë për ne, edhe pse na duhet të ndërgjegjësohemi që pendimi dhe rrëfimi ynë janë vonuar kaq shumë.

Njëmbëdhjetë

Ti duhet të falësh

DERI TANI patëm në mendje kryesisht çështjen e shkaktarit të gabimit dhe të plagëve, si dhe nevojën e tij ose të saj për t'u penduar. Po personi që ka vuajtur padrejtësinë, e cila ndonjëherë është e thellë dhe zgjat? Nëse pala dëmtuese duhet të pendohet, pala e dëmtuar duhet të falë. Nëse nuk e bën, ai vazhdon të shkaktojë dëme të mëtejshme mbi veten. Nëse ndodh ajo që thuhet se “kush mund ta ngrejë një frymë të demoralizuar?”¹, arsyeja është se i lënduari nuk dëshiron të falë atë që i solli vuajtje. Ai mbart rreth vetes një frymë mosfalëse, e cila e gërryen nga brenda dhe veç ia shton mjerimin. Ndonjëherë bashkëshorti nuk e fal bashkëshorten, ose anasjellas. Edhe pasi ka pasur rrëfim, tjetri vazhdon t'i përmendë me fjalë therëse atë që ka ndodhur, duke treguar se rrënja e mosfaljes është ende aty. Ndonjëherë mosfalja ka përfunduar në refuzim të plotë të tjetrit dhe çifti ndaloi së jetuari bashkë. Shpesh ka hidhërim dhe mosfalje kundrejt palës së tretë, e cila ndërhyr në një martesë dhe e cënon atë. Nganjëherë kjo do të thotë që një burrë ose grua shtie në dorë të palarat e palës së tretë dhe i jep shfrenim mendimit që mund ta shkatërrojë atë kurdo që i teket, dhe mundet edhe të bëjë plane për këtë.

Mos u gaboni, mund të jetë e vështirë dhe e kushtueshme të falësh dikë për një padrejtësi, sepse gjithmonë do të thotë se pranon që të kanë bërë padrejtësi. Nuk mund të falim, nëse varemi tek të drejtat tona dhe te ndjesia jonë për dëmtimin. Për shembull, nëse njëri i fal tjetrit borxhin prej 1000 dollarësh, do të thotë se

1 Fjalët e Urta 18:14

duhet të pranojë se do ta vuajë mbi vete humbjen e asaj shume. Nuk mund të falim pa pranuar të vuajmë vetë humbjen.

Kështu është dhe me Perëndinë. Nëse duhet të falë mëkatet e një njeriu, Ai duhet të pranojë të vuajë Vetë humbjen e shkaktuar nga këto mëkate. Ai duhet të pranojë të trajtohet njësoj si njeriu e ka trajtuar Atë, nëse do ta falë për këtë veprim. Për këtë Perëndia dërgoi Birin e Vet të vdiste në kryq për ne, në mënyrë që Ai të vuante dhe ta shihnin duke vuajtur humbjen. Kaq shumë i kushtoi Perëndisë çlirimi ynë.

Më kujtohet vite më parë Uilliam Nagenda (William Nagenda), një nga drejtuesit e rizgjimit në Afrikën Lindore, që po fliste mbi shëmbëlltyrën e Huadhënësit të pamëshirshëm. Ai ndaloi në pikën, kur mbreti i shtyrë nga dhembshuria për shërbëtorin e tij të falimentuar e la të lirë dhe i fali borxhin e stërmadh prej dhjetë mijë talentesh argjendi. Uilliam vazhdoi me përfytyrimin se sa i kushtoi mbretit lirimi i tij. Ditën tjetër, përfytyroi ai, u pa një kamion mobiljesh te dera e pallatit duke marrë lloj-lloj thesarësh të paçmuar për tek ankandi. Më pas u pa mbretëresha me rroba të vjetra duke punuar si pastruese në azilin e pleqve. Edhe më vonë e panë të merrte rrobat e palara të njerëzve për të marrë më shumë para. Kur shërbëtori i hutuar pyeti se çfarë po ndodhte, mbreti i tha: “Kjo është sepse të fala borxhin. Ishte pronë e thesarit të mbretërisë dhe duhej të gjendej; ndaj po e paguaj vete dhe kaq më ka kushtuar.” E njëjta gjë me Zotin Jezu Krisht. Kaq gjigand ishte borxhi i mëkatit njerëzor saqë e varfëroi Atë që ta paguante. “Duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju.”² Për të na falur Ai ishte i gatshëm të vuante Vetë humbjen gjigande; nuk kishte rrugë tjetër.

Po, falja e Tij për ne kushton dhe do ta hasim që falja jonë për dikë tjetër kushton gjithashtu. Kjo do të thotë se duhet të jemi të gatshëm të vuajmë vetë humbjen, nëse duam të falim. Ne duhet të jemi të gatshëm të lejojmë të na bëhet padrejtësi në një gjë apo në një tjetër. Duhet të jemi të gatshëm të na shkelen të drejtat,

të poshtërohemi, të mashtrohemi, nëse duam të falim atë që na i bën të gjitha këto. Duhet të jemi të gatshëm të lëmë të lirë tjetrin si mbreti shërbëtorin, por humbja që do të mbajmë është veç një çikërrimë në krahasim me humbjen e madhe, që Jezusi vuajti për faljen tonë. Sidoqoftë, diçka ngrihet brenda nesh kundër kësaj; pse duhet të durojmë këtë padrejtësi, pse duhet të trajtohem kështu, nuk është e drejtë, etj. Kjo është veçse vetja që ngre kokë, vetja që nuk dëshiron të lërë të drejtat e veta dhe kurorën te këmbët e Jezusit. Duket e çuditshme, por pas një shpirti mosfalës ka krenari, sepse kush jemi ne që të themi se këto gjëra nuk duhet të na ndodhin, që të drejtat tonë nuk duhet të shkelen? Nëse Perëndia do të merrej me ne sipas të drejtave tona, ferri do të ishte përfundimi i çdonjërit nga ne mëkatarët. Nëse vërtetë do ta falim tjetrin, kjo mund të ndodhë vetëm, nëse dorëzojmë plotësisht të drejtat dhe interesat vetjake në lidhje me çështjen. Çka na ndihmon është dorëzimi, duke ditur që Jezusi u dorëzua për të na falur. Pse të mos e mbajmë Atë mik atëherë dhe të ecim në të njëjtin shteg si Ai?

Të jesh i sigurt që dështimi në këtë pikë është vërtetë rrënues. Jezusi tha: “Por nëse ju nuk falni, as Ati juaj, që është në qiejt, nuk do t’juja falë mëkatet tuaja.”³ Mos lejo arsyetimet e mirë rregulluara teologjike që të largojnë nga paralajmërimi serioz i këtyre fjalëve. Ato u thanë me qëllim që njeriu mosfalës të dridhet dhe të hetojë se ku po qëndron.

Aty ku pala tjetër është penduar dhe ka rrëfyer, sigurisht që është më e lehtë për të falur. Por thellë brenda nesh mund të ketë ende rrënjë të vogla mosfaljeje dhe shpesh mendojmë gjatë për gjërat: “Pse e bëri atë? Pse më mashtroi ai/ajo?” Kjo tregon se dorëzimi i vërtetë i vetes te Jezusi zor se ka ndodhur. Gjithsesi, nëse pastrimi i Tij duhet të arrijë plagën dhe ta shërojë, duhet të ndodhë një dorëzim i vërtetë. Ne duhet të vazhdojmë përpara; duhet të pranojmë se çka ndodhi e ka lejuar Perëndia, erdhi nga dora e Tij që të na japë të gjithëve mësim të reja. Atëherë mund

3 Marku 11:26

të vazhdojmë ta adhurojmë Atë së bashku, me duar dhe zemër të bashkuara. Një marrëdhënie e shëruar kështu prej Tij, është më e fortë dhe më ëmbël se më parë, para se mëkati të hynte dhe të dëmtonte rëndë.

Problemi qëndron në mendjet e disave: Po sikur tjetri të mos pendohet, a pritet prej meje që unë të fal? Përgjigjja është po, ashtu si Perëndia për hir të Krishtit na ofroi falje shumë kohë përpara se të pendoheshim dhe ta kuptonim. Falja e Perëndisë nuk u bë e mundur derisa u penduam, sigurisht; deri në atë çast ishte gati. Por, çmimi është paguar, Perëndia bëri që Krishti të vuante humbjen e nevojshme për çlirimin tonë dhe gjithë qëndrimi i Tij nuk ishte fajësues ndaj mëkatarëve dhe duke u bërë atyre shantazh për mëkatet e tyre, por duke u ofruar atyre faljen e Tij. Po, ky ishte qëndrimi i Tij edhe para se të pendoheshin, ndërsa ende ishin mëkatarë, ndërsa ende ishin armiq. Kjo është e vështirë për t'u besuar, por që vazhdon të jetë vërtetë qëndrimi i Tij ndaj mëkatarëve, faktohet nga vargu “sepse Perëndia e ka pajtuar botën me veten në Krishtin, *duke mos ua numëruar njerëzve fajet e tyre*”.⁴

Çfarë kuptimi ka tjetër ajo shprehje e fundit, përveçse që Perëndia nuk po censuron mëkatarët, por u ofron atyre çlirim? Sigurisht që, nëse pendimi refuzohet gjer në fund, atëherë te froni i bardhë, kur të hapen librat, Perëndia do t'ua ngarkojë njerëzve shkeljet e tyre dhe pasoja do të jetë dëbim i përjetshëm nga prania e Tij. Por deri atë ditë Perëndia nuk do t'ua ngarkojë njerëzve fajet e tyre, për shkak se Ai tashmë ka vuajtur Vetë humbjen si pasojë e tyre, në Birin e Tij. Asgjë nuk i shkrin njerëzit për t'u penduar, më shumë sesa zbulesa e freskët e kësaj nga Fryma e Shenjtë.

Ky duhet të jetë qëndrimi ynë ndaj atyre që na kanë bërë padrejtësi. Falja jonë duhet t'u ofrohet plotësisht, edhe pse derisa të pendohen, pajtimi në këtë fazë është vetëm i mundshëm, por jo i zbatueshëm. Kjo ndodh për shkak se e kemi bërë dorëzimin

4 2 e Korintasve 5:19

e vetes diçka thelbësore në këtë çështje. Edhe pse ata mund të mos jenë penduar ende, ne i çlirojmë, “ua lehtësojmë krahët”. Të drejtat tona vetjake në lidhje me çështjen ia kemi dorëzuar Perëndisë. Kështu i lihet Perëndisë rrugë e lirë që të punojë në zemrat e tyre për t'i shkrirë ato. Por, nëse ende kemi rrënjë të hidhura dhe urrejtje kundrejt tyre, atëherë falja jonë për ta nuk është as e mundur dhe qëndrimi ynë ka më shumë mundësi që t'i bëjë ata të mbrojnë veten dhe të ngurtësohen. Nuk ka dyshim që kjo është një çështje që kushton shtrenjtë dhe mund të nevojitet më shumë sesa një vajtje te Kryqi i Jezusit, derisa të ndreqet. Ama, duhet të ndreqet.

Gjithsesi mund të ketë ende një problem te disa. Ata mund të thonë: “Padrejtësia që kam duruar ka mundësi të zgjasë shumë, ndoshta gjithë ditët e jetës sime. Si mund të jem në paqe nën gjithë këtë padrejtësi që vazhdon?” E vetmja përgjigje për këtë, është ajo që sapo përmendëm. Ajo që ka ndodhur duhet pranuar se vjen nga dora e Atit tonë qiellor dhe të dashur, dhe t'i nënshtrohemi asaj si zgjedhës që Ai na ka dhënë të mbajmë mbi trup. Por ti mund të pyesësh: “A është vërtetë e mundur që Vetë Perëndia është në atë që ndodhi?” Mendoj se mund të themi po, nëse shohim se çdonjëri prej nesh po qëndron në qendër të një rrethi, një rreth të cilin mund ta quajmë thirrja e Perëndisë. Ja pse asgjë jashtë rrethit nuk më prek dot, veçse nëse çan rrethin më parë. Situata në fjalë mund të më lëndojë, mund të jetë e padrejtë dhe e pashpirt, por pak rëndësi ka zanafilla e saj. Kur të më arrijë, ajo ka kaluar mospërmes rrethit të vullnetit të Perëndisë; është kthyer në vullnetin e Perëndisë për mua; është lejuar për qëllimet e Tij të urta dhe mira.

*Në qendër të rrethit
Të vullnetit të Perëndisë qëndroj;
Shkaqe dytësore s`mund të ketë,
Gjithçka duhet të vijë nga e dashura dorë e Tij.*

Prandaj, kur nuk e duroj dhe e refuzoj atë, në të vërtetë po rebelohem kundër Perëndisë dhe vullnetit të Tij. Suksesi im s'është veçse mjerimi më i madh i vetes. Kjo është një e folur e fortë; kush mund ta dëgjojë atë? Por në dëgjesën e saj dhe në nënshtrimin ndaj atij vullneti, shpirti gjen paqe dhe pajtim me Perëndinë. Pajtimi me Perëndinë është ai që na duhet në këtë pikë, sepse shpesh nuk jemi të pajtuar me Perëndinë dhe Ai e ka lejuar atë. Në fakt e fajësojmë Perëndinë për situatën dhe madje e urrejmë Atë, ndërsa qajmë me dënësë në hidhërimin tonë.

Ja se çfarë nënkuptonte Ai kur tha: “Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përlur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj. Sepse zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime është e lehtë!”⁵ Zgjedha është bërë për qafën e një kafshe. Ajo jep pamjen e vullnetit të Perëndisë, ndërsa qafa pamjen e vullnetit të njeriut. Por vullneti i njeriut është kokëfortë, ose siç e thonë Shkrimet, ai është qafëfortë⁶ dhe zgjedha e vullnetit hyjnor nuk përshtatet natyrshëm te njeriu. Nëse duam të marrin këtë zgjedhë, duhet të jemi të gatshëm të përkulim qafën tonë të fortë, domethënë të nënshtrohemi. Vetëm kështu do të gjejmë prehje për shpirtrat tanë. Po qe se na duket e vështirë të nënshtrohemi kështu, Ai me dashuri e quan “Zgjedha ime”, domethënë zgjedha që Ai Vetë mbarti për ne. Ai ishte i gatshëm të nënshtronte Vetën ndaj vullnetit të Atit dhe mbartja e asaj zgjedhe e çoi Atë të nënshtrohej për të vuajtur në kryq për ne. Perëndia nuk po na kërkon të bëjmë diçka që Ai nuk e ka bërë për ne më përpara në një nivel shumë herë më të madh. Nëse ende na duket e rëndë të përkulim qafën ndaj vullnetit të Tij, Ai na thotë se është një zgjedhë dyfishe. Ai në njërin anë të saj dhe ne në anën tjetër përbri me Të, dhe Ai do ta mbajë bashkë me ne. Me siguri kjo është arsyeja pse Ai shtoi fjalët “dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përlur nga zemra”. Jezusi është Ai që

5 Mateu 11:29-30

6 Veprat 7:51

gjithmonë e uli kokën para Atit, ishte gjithmonë zemërbutë dhe i përlulur nga zemra dhe nëse duam të ecim me Të, duke pranuar para Tij sa krenarë dhe të ashpër jemi, ne do të mësojmë nga Ai që është në anën tonë dhe do të ulim kokat ashtu si Ai e uli dhe akoma e ul të Tijën. Gatishmëria jonë për të përkulur qafat duke iu nënshtruar asaj që Ai ka lejuar, do të na i çojë zemrat drejt Tij dhe do të na dhurojë shumë prej nesh një dukje të dashurisë së Tij të ëmbël për ne dhe shumë shpërblime.

Dymbëdhjetë

Divorci apo kryqi

DIVORCI në ditët e sotme arrihet lehtë dhe pranohet nga shoqëria, aq sa konsiderohet nga shumë njerëz si një rrugëdalje kur një çift nuk shkon mirë me njëri-tjetrin. Nganjëherë, që në shenjën e parë të telashit, pa pritur për të parë nëse ka një mënyrë tjetër për t'u marrë me problemet e tyre, partnerët ikin me vrap tek avokatët respektivë dhe si rrjedhojë në gjyq për divorc. Mirëqenia e fëmijëve i bën që të ndalojnë dhe të mendojnë, por shpesh jo për gjatë. Ndryshimet mes tyre duken kaq të papajtueshme, saqë duhet sakrifikuar dhe më e mira për fëmijët për dëshirat e prindërve të tyre, që ata të ndahen dhe të gjejnë partnerë të rinj. Arsyeya e vërtetë nuk është gjithmonë një çështje madhore mes tyre, por thjesht njëri nuk është i gatshëm t'i hapë rrugë tjetrit në shumë vogëlsira me radhë. Madje çështja shkon më thellë te refuzimi për të thënë “Më fal” me gjithë zemër. Nga mungesa e kësaj fjale të vogël “më fal” martesat të panumërta janë prishur duke sjellë mjerim të pafund dhe dëm të pallogaritshëm fëmijëve dhe të rinjve në ato familje. Divorci gjithmonë sjell më shumë probleme sesa zgjidh.

Ndoshta më shqetësues është fakti që e gjithë kjo papërgjegjshmëri në lidhje me mbajtjen e betimeve martesore është përhapur në masë tek të ashtuquajturit të krishterë. Turpi që i bëhet emrit të Krishtit të nxin faqen. Sa shpejt e me lehtësi disa çifte ndërmarrin hapa për t'u ndarë, të bën të mendosh për papjekurinë dhe naivitetin që i bën ata të mendojnë se divorci është zgjidhja e vërtetë.

Gjendja e gjërave është edhe më e trishtë, kur pranë qëndron mënyra e lashtë e Perëndisë për të pajtuar njeriun me njeriun dhe

burrin me gruan, kryqi i Zotit tonë Jezu Krisht. Nuk ka pasur kurrë më parë një shërbim këshillimi martesor më të efektshëm sesa ai që Jezusi jep aty. Fatkeqësisht, duket se shkojnë caq pak njerëz te kryqi, ndoshta për shkak se vajtja aty tregojnë përulje, dhe divorci duket mundësia më e lehtë. Kjo është mënyra se si kryqi është kthyer në faktorin e harruar që shëron familjet dhe restauron martesat.

Duhet të kuptojmë që nuk ka çift që s'ka gjëra të ndryshme dhe përplasje vullnetesh, pavarësisht se sa mund të duket se e duan dhe i përkushtohen Perëndisë. Këto gjëra as nuk e kapin Perëndinë në befasi as e tronditin. Qëllimi i Tij është thjesht që kur vijnë situata të tilla, ata nuk duhet të shkojnë në gjyq për divorc (kjo mundësi nuk duhet t'u ndodhë kurrën e kurrës), por te kryqi i Birit të Tij të dashur, ku pengesat mund të thyhen lehtësisht dhe zemrat bëhen një. Qëllimi i Tij është ata të vijnë te kryqi jo një herë në jetë, por sërish e sërish, si rasti e kërkon. Nëse njih ndonjë çift të bashkuar ëmbëlsisht në Zotin dhe që e dinë këtë sekret, dhe i pyet për përvojën e tyre, jam i sigurt që do të thonë: “Dashuria dhe uniteti ynë? Nuk është falë nesh; po të ishte për ne do të ishim ndarë. Është falë kryqit të Jezusit; falë fuqisë në gjakun e Tij që pastron mëkatin dhe ripërtërin dashurinë.”

Pra, kryqi i Jezusit është jo vetëm mjeti përmes të cilit njeriu pajtohet me Perëndinë, por edhe mjeti përmes të cilit njeriu pajtohet me njeriun. Nëse mëkati ngre pengesa mes njeriut dhe Perëndisë, ai gjithashtu ngre pengesa mes njerëzve dhe mes burrit e gruas. Mënyra si kryqi pajton njeriun me njeriun nuk është shumë ndryshe nga mënyra si ai pajton njeriun me Perëndinë.

Atëherë si pajton kryqi njeriun me Perëndinë? Për shekuj me radhë Perëndia ka kërkuar ta përulë njeriun dhe ta bëjë atë të pranojë fajin e mëkatisht të tij, në mënyrë që Perëndia ta falë dhe ta restaurojë me Veten. Ai solli shumë disiplinime të trishta mbi racën njerëzore deri në fund, por të gjitha pa asnjë dobi: njeriu nuk u thye, ai vazhdimisht refuzonte të merrte përsipër fajin dhe

të kthehej te Perëndia. Në fund sikur Perëndia tha: “Nëse njeriu nuk thyhet, Unë do ta bëj. Nëse njeriu nuk do ta marrë përsipër fajin, Unë do ta marr.” Kjo është çka ndodhi në kryqi; Perëndia në Krishtin mori fajin, i Drejti për të padrejtët. Kjo ishte strategjia hyjnore për të sjellë njeriun mbrapsht te Vetja. Kjo funksionoi si asnjë mënyrë tjetër më parë! Kurdo që njeriut i jepet pamja e vërtetë e kryqit, e Perëndisë që merr fajin që i përkiste atij, njeriu thyhet, shkrihet, dorëzohet dhe thërret: “O Perëndia im, ai është vendi im; Ti nuk je keqbërësi, por unë! I imi faji, e jotja dashuria!” Menjëherë aty ndodh pajtimi mes tyre; njeriu dorëzohet dhe Perëndia fal. Thyerja e hyjnisë solli thyerjen e krijesës!

Në një mënyrë shumë të ngjashme, kryqi i Jezu Krishtit ndikon pajtimin mes një njeriu dhe shokut të tij, dhe këtu po flasim veçanërisht për një njeri dhe gruan e tij. Sido që të nisë një telash mes tyre, ai thjeshtohet në vetëm një faktor, kush e ka gabim. Gruaja i drejton gishtin burrit dhe i thotë: “Ti e ke gabim!” Ai i drejtohet asaj dhe thotë: “Jo, ti e ke gabim!” Kjo akuzë e ndërsjellë nuk sjell veçse tension mes tyre dhe komunikimi i dashur ka humbur. Për shkak se asnjëri nuk thyhet, situata bëhet e padurueshme. Hapi tjetër mund të jetë që njëri mendon të shkojë te avokati. Do të përfytyrojmë sikur të paktën njërit i jepet një pamje e re e kryqit të Jezusit. Ndoshta nuk do ta marrim vesh kurrë si ndodh kjo, Perëndia ka shumë mjete në përdorim. Ai që argumentonte se kishte të drejtë sheh Atë, që është plotësisht dhe përjetësisht i drejtë, duke marrë vendin e atij që është plotësisht i padrejtë. Jezusi vdiq si kriminel mes kriminelëve (kishte nga një në çdo anë të Tij), sikur të ishte Vetë i tillë. Menjëherë fjalët i ngecin dhe nis të dorëzohet.

Është shumë e vështirë të mbrosh të drejtën e dikujt nën hijen e atij kryqi. Themi se kemi të drejtë, por a kemi plotësisht të drejtë ashtu siç Ai kishte plotësisht të drejtë? Ndoshta personi tjetër e kishte gabim, por a nuk kanë qenë dhe reagimet tona ndaj gabimit të saj apo të tij gjithashtu gabim, tmerrësisht gabim? Zemërimi,

hidhërimi, fjalët, urrejtja, a nuk kanë qenë gabim? Kur i shikojmë këto nuk mund të themi se kemi plotësisht të drejtë. Larg qoftë! Pavarësisht kësaj, plotësisht i Drejti mori vendin e plotësisht të padrejtit, që të na shpëtonte nga mëkatet tona. Pse, pra, të mos marrim vendin e të padrejtit gjithashtu dhe ta rrëfejme gabimin? Kjo është pikërisht ajo që nis të bëjë kush e sheh kryqin sërish. Kjo është ajo që ne e quajmë të jesh i thyer.

Vini re se ç'ndodh më pas: ky shkon te tjetri, jo për ta akuzuar, por për të akuzuar veten dhe të kërkojë faljen e tjetrit për mëkatet dhe reagimet e veta. Kjo shpesh ndikon në shkrirjen e tjetrit dhe ai ose ajo nis të pendohet gjithashtu për gabimin në zemrën e vet. Nuk zgjat shumë dhe falja e ndërsjellë vjen aty ku kishte akuza të ndërsjella dhe kemi pamjen e bukur të dy mëkatarëve që pajtohen bashkë te këmbët e kryqit të Jezusit. Dashuria që kishte fluturuar me kohë jashtë dritares nis të kthehet në një masë të bollshme. Njësoj si thyerja e Hyjnisë që u pa te kryqi shkakton thyerjen e krijesës, kështu dhe thyerja e njëres prej atyre krijesave që ka qenë te kryqi, shkakton thyerjen e tjetrit, i cili vjen gjithashtu te kryqi dhe atje ata bëhen sërish një.

Ndoshta nuk do të funksionojë gjithmonë kështu për ty, të paktën jo menjëherë. Ky nuk është një marifet për ta bërë tjetrin të pendohet. Perëndia nuk e dhunon kurrë vullnetin e lirë të njeriut dhe ai mund të refuzojë ta përlulë veten. Vetëm Fryma e Shenjtë mund ta shkrijë dhe ta bindë atë ta ulë kokën, por më shumë se çdo gjë tjetër Perëndia do të përdorë me shumë gjasa thyerjen tënde. Shiko, ti nuk po tregon më me gisht mëkatet e tjetrit, vetëm po rrëfen të tuat, dhe ca tension largohet dukshëm. Ajo që tjetrin e bëri të reagojë, nuk është më aty dhe kjo i jep Perëndisë mundësinë të punojë në atë zemër gjithashtu. Prandaj gjendu ti i pari te kryqi, pa prituri tjetrin! Edhe nëse tjetri nuk bashkohet me ty menjëherë, ti do të kesh gëzim sepse mëkatet e tua janë larë dhe je në paqe me Perëndinë. Gjithmonë e më tepër shohim se kryqi i Krishtit vërtet triumfon në të dyja zemrat dhe në zemrat

e fëmijëve gjithashtu, dhe kështu ngrihet një lavdërim i madh te Perëndia nga një shtëpi e restauruar për lavdinë e Tij.

Më lejo të tregoj dy histori përmes ilustrimit. E para tregon se sa e panevojshme është të shkosh në divorc kur rruga për të kryqi është e hapur. Njoh një punëtor të krishterë dhe aktiv, i cili u martua me një grua të krishterë, që së fundi ishte divorcuar nga bashkëshorti i saj i parë, i cili ishte i krishterë dhe pas kësaj u rimartua. Ja një lëmsh: të krishterë që divorcohen nga njëritjetri! Këtu përfshihen gjithashtu dhe të drejtat dhe gabimet e rimartesës së personave të divorcuar. Kjo çështje nuk është synimi im për tani, sepse arsyeja pse e përmend është krejt tjetër gjë. Duket e çuditshme, por ky i krishterë aktiv nuk kërkoi asnjëherë më thellë për të ditur çfarë vajti keq në martesën e parë, derisa u martua me të dytën. Ndërsa ajo i hapi zemrën, ai nisi ta këshillojë drejt pendimit. Si rrjedhojë, ajo u bind për gabimet e sjelljes së saj dhe nisi të pendohet. Kaloi ca kohë dhe ajo ndjeu se duhet t'i shkruante ish-bashkëshortit të saj për t'i kërkuar falje. Për muaj me radhë s'erdhi asnjë përgjigje dhe më në fund kur erdhi, në të shkruhej se edhe ai e kishte kuptuar gabimin e tij dhe kërkonte faljen e saj! A mund ta kuptosh? Ata mund të mos e kishin bërë kurrë atë divorc. Turpi i tij nuk duhet të kishte ndodhur kurrë dhe ndërlikimet e martesës së dytë (patjetër që kishte ndërlikime) mund të shmangeshin, sikur të kishin vajtur te kryqi. Përkundrazi, ata shkuan në sallën e gjyqit të divorcit.

Historia e dytë ilustron konkretisht triumfet e lavdishme të kryqit mbi çështje të tilla. Isha në një takim, ku miku im kanadez, gjatë një vizite në Britani, po tregonte për rizgjimin në pjesën e tij të botës. Kur mbaroi, ai pyeti nëse ishte dikush që donte të shtonte diçka sipas shpirtit të mesazhit. Në platformë u afrua një grua e panjohur. Na tha se ishte kanadeze dhe po vizitonte Britaninë. Kishte parë lajmërimin e takimit që do të mbahej nga një kanadez dhe vendosi të vinte e të dëgjonte bashkëatdhetarin e saj. Edhe pse ishte e krishterë ajo dhe bashkëshorti kishin kaluar një kohë shumë

të vështirë në jetesën së bashku dhe kishin vendosur të ndaheshin. Djali i saj ishte në universitet dhe as nuk priste të gjente familje kur të kthehej. Çifti kishte caktuar datën e nënshkrimit të letrave të nisjes së proceduarave për divorc. Sidoqoftë, një ditë para se ta bënin këtë, dëgjuan se po ndodhnin gjëra të pazakonta në kishën e tyre për shkak të shërbesës së rizgjimit nga një predikues vizitor. Vendosiën të merrnin pjesë atë natë dhe ndodhi që u përballën me Vetë Zotin Jezu Krisht. Secili pa mëkatin e vet nën dritën e Tij. Të dy erdhën te kryqi i Tij dhe u paqtuan me Perëndinë dhe me njëri-tjetrin. I dërguan shpejt një mesazh të birit: “Të pret një shtëpi kur të kthehesh. Të dy e duam Zotin tani!” Sikur kjo të mos mjaftonte, ajo vazhdoi të na tregonte se shtëpia që ishte në pikën e ndarjes, tani mbushej një herë në javë me gati tridhjetë njerëz për një takim miqësie duke ndarë përvojat e tyre në Zotin. Ne dëgjuam të mbërthyer këtë histori të padëgjuar të një çifti që shkoi te kryqi në vend që të shkonte në sallën e gjyqit për divorc dhe pati rezultate të lumtura dhe të lavdishme. Kur sodisim veprat e Zotit kështu, mund të këndojmë vërtetë:

*Një mijë gjuhë të këndojnë
Lëvdimet e Shpenguesit tim!
Lavditë e Perëndisë dhe Mbretit tim,
Triumfet e hirit të Tij.*

Trembëdhjetë

“Mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju”¹

KJO GJË ËSHTË E SIGURT, seksi në një formë a në një tjetër është beteja e çdokujt, qoftë mashkull apo femër, jo i krishterë apo besimtar i vërtetë. Një nga dhuratat më të bukura të Perëndisë për njeriun, që kur përdoret si duhet është një nga burimet më të mëdha të lumturisë së njeriut, është kthyer në një nga fushëbetejat e tij më të mëdha me të ligun. Ndoshta për shkak se kur aftësitë e njeriut u prekën nga Rënia, instinkti i seksit duket si më i korruptuari nga të gjithë si pasojë e Rënies. Kjo dallohet nga ana erotike e natyrave tona që i përgjigjet më shpejt sugjerimeve të liga sesa atyre të mira. Për shembull, historia e dikujt për seks të jashtëligjshëm në gazetë priret të ndezë diçka të keqe në ne, në vend të historisë së dikujt që ka një martesë të lumtur. Nuk e mohojmë dot që ka më shumë interes publik në seksin e gabuar se në atë të duhurin. Kjo është beteja dhe për ne si të krishterë, pavarësisht se sa kohë kemi që e njohim Zotin. Nëse nuk e njohim rrugën e fitores së Perëndisë për këtë çështje, nuk do ta njohim asgjekundi tjetër. Niveli i përgjithshëm i jetës sonë të krishterë nuk mund të ngrihet më shumë se niveli i jetës sonë seksuale.

Edhe kur i krishteri është i lirë nga praktikat e jashtme, beteja rri ndezur me mendime të papastra, dëshira të papastra dhe praktika të papastra private. Gjithashtu, mjerisht, ai nuk është gjithmonë fitimtar këtu, edhe pse lutet. Kjo është shumë e rrezikshme parë në dy këndvështrime. Nëse si i krishterë ai nuk “arrin fitoren” (siç vazhdon dhe vargu), ai mund të tundohet të

1 Romakëve 6:14

thotë: “Ç`kuptim ka të jesh i krishterë në fund të fundit?” dhe heq dorë nga rrëfimi i besimit duke u kthyer në botë. Ndoshta ky është shkaku themelor pas disa rasteve të rrëshqitjes nga besimi, jo sepse bota është kaq tërheqëse, por sepse personi i shqetësuar nuk mund ta “bëjë të funksionojë jetën e krishterë” dhe dorëzohet. Nga ana tjetër, ai mund të kënaqet me diçka më pak se më e mira dhe u jep arsye këtyre gjërave. Ai mund të thotë, për shembull, që vetabuzimi (masturbimi) është normal, çdokush e bën, edhe të krishterët dhe kështu ndalon së quajturi këtë mëkat. Nëse është e vërtetë ajo që thotë (se çdokush e bën, edhe të krishterët) nuk kemi nevojë të shikojmë për ndonjë arsye tjetër për mungesën e rizgjimit në kishat tona. Çdonjëri aktron, çdonjëri fsheh mëkatin.

Por, nën hir nuk ka nevojë për asnjërin nga këto alternativa. Nuk ka nevojë as të dëshpërohesh as të dorëzohesh, apo të fshehësh mëkatin dhe të bësh hipokritin. Them “nën hir” sepse titulli i këtij kapitulli “Mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju” pasohet nga fjalët “sepse nuk jeni nën ligj, por nën hir”.² Nëse duam që të përfjetojmë se si mëkati nuk ka pushtet mbi ne, ne duhet të dimë se çfarë do të thotë në të vërtetë të jetosh nën hir dhe jo nën ligj.

Së pari, ne duhet të kuptojmë se çfarë do të thotë vërtetë që mëkati nuk ka pushtet mbi ne. Një pjesë e problemit tonë rrjedh nga koncepti i gabuar i të kuptuarit të kësaj. Kjo ishte krejt e vërtetë në rastin tim. Mendoja se premtimi ishte që do të shkoja në një vend, ku nuk do të kisha më probleme me mëkatin, që do të isha i vdekur ndaj joshjeve të tij. Por nuk mund ta pranoja kurrë që kisha arritur në atë vend dhe urreva tekstin dhe refrenin që bazohej në të, të cilin duhet ta këndoja në grupin biblik ku bëja pjesë:

*Mëkati nuk do të ketë pushtet mbi ju;
Oh sa mesazh i lavdishëm dhe i vërtetë.*

---

² Romakëve 6:14

E urreja sepse nuk bënte punë në përvojën time, jo vetëm në lidhje me seksin, por mbi jetën time të krishterë në përgjithësi. Siç thashë, një pjesë e problemit tim ishte se nuk kuptoja në të vërtetë çfarë ishte gabim dhe në këmbim kjo bazohej në konceptin e gabuar se nga çfarë përbëhej vërtet sundimi i mëkatit mbi mua. Së fundi, kam parë se sundimi i mëkatit nuk është së pari aftësia e tij për të më tëhequr, të më joshë t'i jepem dhe duke u përsëritur vazhdimisht nga ana ime të kthehet në një zakon, por përkundrazi, sundimi i tij ka të bëjë me fajin që gjithmonë e lë si trashëgiminë e tij. Me faj nuk dua të them diçka thjesht objektive që qëndron kundër në librat e Perëndisë, por diçka subjektive dhe e brendshme, një shenjë turpi dhe akuze që mbetet pasi kryhet mëkati, çfarëdo qoftë natyra e tij e veçantë. Koha që kalon nuk e fshin mëkatin, ashtu si lënia pa larë për ditë me radhë e filxhanit të kafesë që kemi pirë nuk i heq njollat e kafesë brenda tij. Kjo e vesh mëkatin me më shumë pushtet sesa mendojmë; me fjalë të tjera me pushtetin për të na dënuar dhe për të bërë këtë në vazhdim edhe pasi ka kaluar shumë kohë pas kryerjes. Në këtë rast, gjëja më e mirë që shpresojmë të bëjmë është ta mbajmë derën e dollapit mbyllur e ta fshehim mëkatin. Por gjendja e sëmurë përbrenda vazhdon e vetëm sa rritet nga kryerja e mëkateve të tjera. Kjo është çfarë do të thotë të jesh nën sundimin e mëkatit.

E di se ne të krishterët jemi mësuar të besojmë se faji i mëkatit është një gjë dhe fuqia e tij një gjë tjetër, sikur vetëm nga himnet që këndojmë. Himni madhështor i Toplejdit (Toplady), “Shkëmbi i epokave” (“Rock of Ages”) përmban fjalët “Më shpëto nga faji dhe fuqia e mëkatit”. Në përgjithësi kuptohet se faji i mëkatit u shkatërrua, kur pranuan Jezu Krishtin si Shpëtimtarin tonë, por të çlirohesh përditë nga fuqia e tij për të joshur, është krejt tjetër gjë. Mendohet se një bekim tjetër, një i dytë, do të jetë i nevojshëm për ta arritur këtë. Ky ishte me siguri kuptimi që kisha; por kam kuptuar se faji dhe pushteti i mëkatit nuk janë dy gjëra të ndara, por që pushteti i mëkatit mbi mua ka të bëjë me fajin e tij, me

fuqinë e tij për të më dënuar. Kjo do të thotë se ka mundësi që një njeri të ketë kryer një mëkat vite më parë, të cilin nuk e ka kryer më, dhe sërish të jetë nën sundimin e tij deri më sot, sepse ende e dënon. Shenja e fajit është ende në zemrën e tij, në vetëdije ose thellë në ndërgjegje. Në këto kushte marrëdhënia e tij me Perëndinë është e mjegullt dhe i mungon paqja dhe gëzimi që u premtohet besimtarëve. Për më tepër miqësia me shokët preket dhe ai është i tërhequr dhe jo i zoti të komunikojë, për shkak se ka kaq shumë gjëra, për të cilat ai nuk guxon të jetë i hapur.

Në kushtet e vdekjes shpirtërore, është e natyrshme për ne të kthehemi tek ai që Pali quan në këtë varg “ligj”. Me këtë dua të them që ne përkrahim standarde më të larta për veten dhe përpiqemi të bëjmë më të mirën; vendosim të bëhemi më shpirtërorë dhe shpresojmë të zbatojmë vetë detyrat tonë fetare me ndërgjegje. Gjithë këtë e bëjmë me shpresën se do të na sjellë ndryshimin e shumëkërkuar në marrëdhënie me Perëndinë dhe miqtë tanë. Por kjo nuk ndodh, për shkak se edhe pse këto qëllime të reja mund të jenë të shkëlqyera, pothuajse kurrë nuk arrijmë t'i plotësojmë apo të bëhemi njerëz më shpirtërorë. Dështimi ynë vetëm sa e shton ndjenjën e dënimit dhe e përkeqëson situatën tonë, nuk e përmirëson. Ky është kuptimi i asaj që Pali thotë diku tjetër: “fuqia e mëkatit është ligji.”³ Mendon se mund të kishte thënë “fuqia e mëkatit është tundimi, por fuqia e shenjtërisë është ligji”. Por jo, fuqia e mëkatit është ligji, sepse idealet e paarritshme të ligjit të Perëndisë vetëm sa e furnizojnë më shumë mëkatin që të na dënojë. Nëse nuk do t'i mbështesnim ato standarde më të larta me shpresë, nuk do të ndiheshim kaq nën dënim. Nëse sundimi i mëkatit kundrejt nesh është fuqia e tij për të na dënuar, atëherë ligji i shenjtë i Perëndisë vetëm sa i rrit fuqinë.

Në kushte të tilla dëshpërimi kemi shumë pak motivim dhe kryejmë mëkate të tjera. Situata jonë shpirtërore është kaq e vdekur dhe e pakënaqshme, sa që ndihemi se një akt tjetër mëkati

3 1 e Korintasve 15:56

nuk do t'i përkeqësojë gjërat, ndaj pse jo? Kur të dielën shtrohet një mbulesë e pastër mbi tavolinë çdonjëri në familje tregohet shumë i kujdesshëm të mos derdhë gjë mbi të; por gjatë javës ajo ka aq shumë njolla saqë askush nuk kujdeset nëse bën ndonjë njollë tjetër. E gjitha është pjesë e modelit të përgjithshëm. Shpresa më e madhe që mund të kemi në këtë situatë është të përpiqemi të fshehim ca nga njollat e turpër. Por, sa më gjatë fshehim mëkatin, më gjatë do të vazhdojë të dënojë dhe ne shkojmë gjithmonë e më shumë nën sundimin e tij.

A nuk është e qartë nga e gjithë kjo që qëllimi i vërtetë i Satanit kur na nxit në mëkat, nuk është thjesht që të bëjmë diçka jo etike, por që pasi ta kemi kryer, ai të ketë mundësinë të na akuzojë (ai quhet akuzuesi i vëllezërve në Zbulesën 12) dhe atëherë në ato kushte ne jemi të pafuqishëm në dëshminë dhe shërbimin e krishterë. Ai i krishterë që ka kryer një vepër të papastër, të nesërmen ndihet si një qen. Nuk dëshiron të shohë në sy Perëndinë dhe miqtë e tij të krishterë; dhe sa për të ndërmarrjen e shërbimit shpirtëror më mirë do t'ia mbathte dhe të fshihej. Ky është rezultati që synonte djalli kur nxiti të krishterët të mëkatojë. Satani shpreson që kjo do të sjellë mëkate të tjera dhe në këmbim do t'i japë atij mundësinë të akuzojë më tej të krishterët e kështu me radhë. Mëkati është një gjë, por struktura e jashtëzakoshme e fajit që djalli ngre mbi mëkatin është një gjë tjetër dhe ndonjëherë është shumë herë më e madhe sesa mëkati fillestar, mbi të cilin u ngrit.

Hapi i parë drejt lirisë është të kuptosh natyrën e vërtetë të sundimit të mëkatit dhe cilat janë qëllimet e djallit në të.

Tani jemi gati të dëgjojmë mesazhin e hirit. Hiri i Perëndisë është dashuria e Perëndisë në veprim kundrejt atyre që nuk meritojnë gjë dhe as nuk mund të bëjnë asgjë. Ligji na ka tkurrur të jemi të tillë dhe kështu na bëri kandidatë për hir. Gjëja më e lartë që hiri i Perëndisë ka bërë për njerëz të tillë, është dhënia e një Shpëtimtari. Si refreni e thotë:

*Kur s`kish njeri të më çlirojë,
Jezusi erdhi, emrin e Tij lëodo!*

Ose siç e thotë apostulli Gjon më mirë: “Në këtë është dashuria: jo se ne e kemi dashur Perëndinë, por që ai na ka dashur ne dhe dërgoi Birin e tij për shlyerjen e mëkateve tona.”⁴ Kalvari na tregon se Perëndia na do siç jemi, pa kushte, pa litarë. Atje, Jezusi nuk vdiq vetëm *për* mëkatin, por *për hir* të mëkatit. Romakëve 6 e thotë kështu: “Sepse në atë që vdiq, vdiq *për* mëkatin një herë e përgjithmonë.”⁵ Çfarë do të thotë kjo? Nuk do të thotë që Ai vdiq ndaj joshjeve të mëkatit (Ai nuk ishte kurrë i gjallë në to); por duke paguar borxhin tonë me gjakun e Tij, Ai vdiq që mëkati të mos kish më fuqi për ta dënuar Atë më, prandaj Perëndia e ngriti nga vdekja. Nëse në atë kryq mëkati humbi fuqinë e tij për të dënuar Zëvendësuesin tonë, mëkati ka humbur fuqinë të dënojë të gjithë ata për të cilët Jezusi u bë Zëvendësues. Nëse çdonjëri prej tyre kthehet tani te kryqi për të rrëfyer, ata mund të mbështeten te ky fakt, të lënë barrën e fajit dhe të hyjnë në liri. Aty ku ligji kërkon që ne të bëjmë më të mirën (pa asnjë fryt por veç dënim të mëtejshëm, siç e kemi parë), hiri na drejton te Krishti, i Cili ka bërë çdo gjë për ne dhe na kërkon të konsiderojmë veten të vdekur me Të për fuqinë e mëkatit që të mos na dënojë më.

Për veshët e dikujt shprehja “kthehu te kryqi” mund të duket si një klishe fetare, pa shumë kuptim për çfarë thuhet. Kur vjen puna te përvoja, të siguroj që nuk është klishe, por diçka shumë e thellë dhe e përlurur. Do të thotë të kthehesh te vendi i një mëkatari që rrëfëhet para Perëndisë dhe te vendi ku falja dhe restaurimi jepen falas. Nëse na duhet shumë kohë për këtë, do të jemi për një kohë të gjatë nën sundimin e mëkatit. Në çastin që ne përlurim veten dhe rrëfejme çdo mëkat, jemi të falur, të pastruar, të çliruar nga mëkati dhe të shpallur të drejtë me Perëndinë. E gjithë kjo

4 1 e Gjonit 4:10

5 Romakëve 6:10

falë vlerës që i reziston çdo epoke, që ka gjaku i Jezusit në sytë e Perëndisë. Themeli i fajit mbi të cilin Satani ndërtoi strukturën e tij të shkëlqyer, është hequr nga Vetë Perëndia; kjo strukturë vjen duke rënë dhe i burgosuri brenda saj, çlirohet.

Ky është kuptimi me të cilin duhet të interpretojmë këto premtime të mëdha: “Mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju.” Në këtë kuptim duhet të interpretojmë gjithashtu shprehje të tjera të rëndësishme te Romakëve 6: “pasi u liruat nga mëkati”⁶ dhe “ne që jemi të vdekur për mëkatin”⁷. Të lirë nga mëkati dhe të vdekur për mëkatin, jo në kuptimin që jemi të lirë apo të vdekur ndaj joshjeve të tij, por nga fuqia e tij për të na dënuar. Si rrjedhim jemi të lirë nga të gjitha pasojat mallkuese të të qenët nën fajin e tij, për të cilën folëm më parë.

Më tej, nën hir shpirti i çliruar merr një motivim i ri, motivimin e dashurisë. Kush fal shumë, do shumë.⁸ Në ligj nuk kishte asnjë motivim tjetër veç frikës, frikës së mëkatisht dhe frikës së fajit, që nuk largohej pavarësisht gjithçkaje që mund të bëje. Por nën hir, nën hijen e kryqit të Jezusit, faj s’ka më, akuzat e Satanit heshtin, ndërgjegjja bëhet më e bardhë se bora dhe në zemrat tona vjen një motivim i ri dhe i fortë, motivimi i dashurisë për Atë që ka bërë gjithë këtë për ne. Ky motivim na bën të heqim dorë nga mëkati dhe ta prezantojmë veten dhe anëtarët tanë si skllavë të Atij që ka bërë gjithçka. Me këtë motivim vijnë përforcime të bekuara të vullnetit nga Shpirti i Shenjtë, i Cili tani banon në ne. Rezultati është shenjtëria, shenjtëri e vërtetë në praktikë pikërisht tani, dhe në fund jeta e përrjetshme. Në fakt, pikërisht kështu e përmbledh Romakëve 6 të gjithë këtë: “Por tani, pasi u liruat nga mëkati dhe u bëtë shërbëtorë të Perëndisë keni për frytin tuaj shenjtërimin dhe për fund jetën e përrjetshme.”⁹

6 Romakëve 6:18, 22

7 Romakëve 6:2

8 Shiko Luka 7:36-50

9 Romakëve 6:22

Kështu pra, nën hir nuk ka më nevojë të dëshpërohesh për shkak të mëkatit, kur në një farë forme ai bën ende pjesë në përvojat tona. Gjaku i Jezusit është përherë i mundshëm për restaurimin dhe pastrimin tonë. Në këtë situatë të re, mëkati nuk duhet të ketë sundim mbi ne veçse për aq kohë sa të na çojë te kryqi sërish dhe ta rrëfejme. Nga ana tjetër as ne nuk duhet të ndihemi sikur mund të mbulojmë dështimet tona dhe kështu të bëjmë hipokritin. Nën hir, ne mund të jemi të ndershëm dhe ta quajmë mëkatin mëkat, pa shfajësime. Në të vërtetë ne duhet të veprojmë kështu që Ati të vijë dhe të na përqafojë, madje dhe si ati bëri në shëmbëlltyrën e birit të tij që u kthye. Asgjë nuk na inkurajon më shumë që të veprojmë kështu sesa pamja e re e Perëndisë si Perëndia i hirit, Perëndia i mëkatarëve. Që këtë e tutje dëshmia jonë te të tjerët nuk është ajo e farisenjve – “të falënderoj që nuk jam si njerëzit e tjerë”, por e tagrambledhësit – “O Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit”¹⁰

Por ki kujdes kur e përdor fjalën “përsëri” në lidhje me mëkatin që ke kryer, që të mos humbasësh fuqinë e gjakut të Jezusit. Nëse thua “Zot, e bëra sërish”, e di që Ai do të thotë: “Çfarë ke bërë sërish?” Me Të nuk ka asnjë regjistrim të asaj që ka ndodhur më parë. Kjo është fuqia e gjakut të Tij. Nëse e di ç`do të thotë të shkosh te kryqi, nuk është nevoja ta mundosh veten me të shkuarën. Për sa i takon Perëndisë, kjo është hera e parë që ti vjen para Tij me atë gjë. Kjo do të thotë se çdo herë të re që vjen te Jezusi, ti mund të thuash me gëzim: “Kjo është dita e parë e pjesës tjetër të jetës time.”

---

10 Luka 18:10-14

